

ZORA

list učenika osnovne škole **petra preradovića**

42

zagreb, 2002.

Dosje X

(Jedini pravi dosje X! Ekipe Zore otkrila izvanzemaljsku aktivnost u našoj školi!)

Jeste li se ikad zapitali je li čovjek sam? Je li vas ikad nakon gledanja serije *Dosjei X* uhvatila paranoja i čudan predosjećaj "što ako..."? Možda su oni među nama? Što ako su vaši bližnji zapravo izvan zemaljski koji su tu da bi vas proučavali? JESU! JESU! Ekipe Zore nedavno je primijetila čudno ponašanje nekih bića koja se povlače po školskim hodnicima i učionicama.

Lako ćete ih prepoznati, probijaju se kroz gužvu čvrsto stišćući u rukama velike plave knjige. Postoji teorija da je to zapravo neki novi razred, ali ih još nismo uspjeli vidjeti sve na okupu.

Uočeno je također da im treba velika količina kisika, pa na kra-

ju sata postaju nervozni i razdražljivi.

NEPOBITAN ZAKLJUČAK: Mali zeleni (zapravo mali sivosmeđi sa staračkim pjegama) su među nama. Ali nemojte paničariti. *Zora* će vas i dalje obavješćivati o svemu. Naravno, ako iziđe sljedeći broj!

I. C.

P. S.

Autorica ovog članka trajno je hospitalizirana. Dijagnoza je akutna paranoja i kronična depresija. S tim u vezi traže se (barem donekle) normalni autori za sljedeći broj. Stara urednička ekipa izbačena je iz naše škole i prisilno upisana u obližnje škole. ■

Iva Cigrovskij, 6. b

Sve je dobro što se dobro svrši

Htjeli mi to ili ne, školskoj godini je kraj, računi se svode pa tako i mi na vagu što važe marljive i one druge, valjane i nevaljane prilazemo ovaj skromni list. Neka on bude mali darak za kraj godine, godine u kojoj si, dragi čitatelju, valjda obavio sve što je trebalo. Prelistaj dakle novi broj *Zore* i ako u njemu ne nađeš svoje ime, nemoj biti razočaran - možda je vrijeme da pisanju školskih sastavaka ubuduće pristupiš ozbiljnije. Osim toga, poziv na suradnju još vrijedi, *Zora* treba suradnike vješte peru, a posebno one znatiželjne i poduzetne koji bi se malo vježbali u novinarstvu. *Zora* bi radije bila novine nego školski zbornik. Prostora u redakciji ima, a i slobode. Stoga - pokreni se!

Uz želju da ti se u svjedodžbi ostvare najljepši školski snovi, pozdravlja te

Redakcija.

REDAKCIJA: Sara Dadić, Mirela Zdunić, Maja Cvijanović, Marino Šarić, Ines Kalinić, Doris Dobranić, Iva Cigrovskij, Ivana Nikšić, Nives Brkić, Irena Podgoršek, Jelena Markić, Nataša Dobraš, Monika Cegnar **STRUČNI SAVJETNIK:** Mladen Janković, prof. **LIKOVNI SAVJETNIK:** Suzana Banić, prof.

Oštro oko Vlatke Pervan

Pratite li streljaštvo? Znete li uopće išta o tom športu? Vlatka Pervan; svjetska juniorska prvakinja u streljaštvu (službeno do srpnja mjeseca 2002.), otkriva nam kako se počela baviti streljaštvom i u koje su je sve zemlje odvela natjecanja.

Kada i kako si se počela baviti streljaštvom?

Streljaštvom sam se počela baviti u šestom razredu osnovne škole. U školi koju sam pohađala (OŠ Dragutina Kušlana) bila je tada još uvijek streljana. Pitala sam roditelje mogu li početi trenirati streljaštvo i oni su mi to dopustili. U isto vrijeme bavila sam se i plivanjem, ali me nikad nisu slali na natjecanja jer sam kasno počela trenirati i bila sam već, tako su govorili, prestara. Zato sam se sve više zanimala za streljaštvo, za to nisam bila "prestara".

Što očekuješ od iduće sezone i koje su ti najveće konkurentice?

Ja sam sama sebi najveća konkurentica. Očekujem da budem sto

posto zadovoljna onim što radim i da to što radim bude dobro.

Kako usklađuješ studiranje (Vlatka studira na Fakultetu za fizičku kulturu) s treninzima?

Lako. Imam vremena za oboje.

Što najviše voliš u životu, a što ti je najveći problem?

Najviše volim jesti i plesati, zapravo, puno stvari volim. A najveći mi je problem što sam lijena i neuredna.

Godi li ti ova popularnost?

Koja popularnost?! Za mene znaaju samo moja obitelj, rodbina i prijatelji. Kad sam osvojila naslov u Barceloni, zvali su me novinari sa svih strana, ali nisam se u svemu tome snašla, nisam navikla da me stalno zovu zbog intervjua i reportaža.

Odgovaraš li iskreno na novinarska pitanja?

Da, i to me "pokopa". Bilo je nekoliko intervjua koji mi se nisu sviđjeli jer su novinari izmislili ono što nisam rekla i zato nisam baš puno u kontaktu s novinarima.

Da se ponovo rodiš, bi li ponovo bila strijelac?

Ne znam. Žao mi je što ne znam igrati košarku, to bih voljela znati. Ali, kad razmislim, vjerujem da bih opet trenirala streljaštvo, iako nikad ne znaš kamo će te život odnijeti.

Što je to najzaslužnije za tvoj trenutni uspjeh?

Moja čvrsta volja, vjera u sebe i Boga.

Kako provodiš slobodno vrijeme?

Idem često u teretanu, nalazim se s prijateljima, idem u disko i tamo puno plešem, gotovo svake subote izlazim van. Volim čitati knjige, sad slijedi pitanje: koja ti je najdraža knjiga, zar ne? Pa: Winetou, Gospodar prstenova...

Kojeg našeg športasa najviše cijeniš i s kim se družiš?

Najviše cijenim Miloša Miloševića, a najbolja sam s atletičarkom Zvezdanom Grganjom. ■

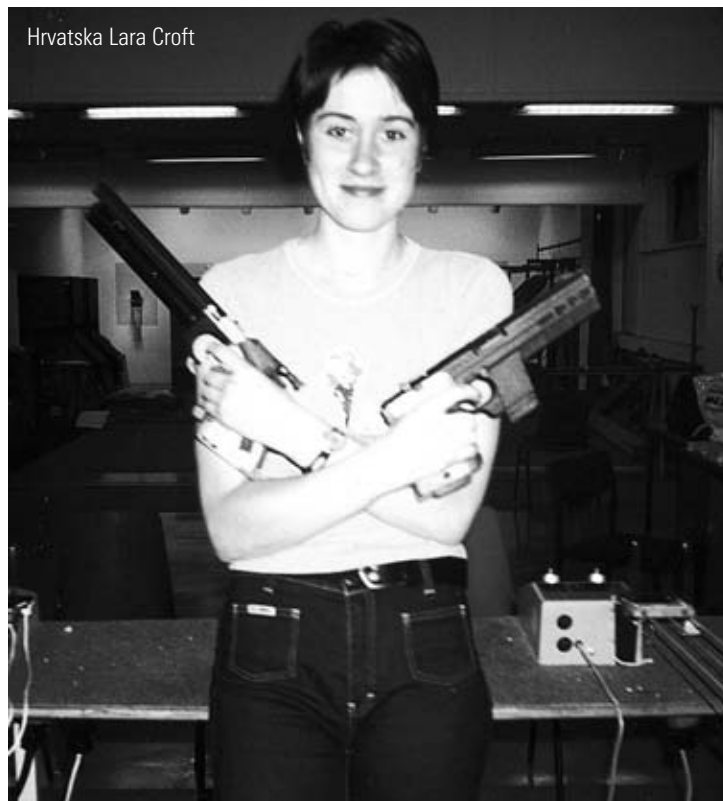
Pripremila: Nataša Dobraš, 6. b

Kao poseban dodatak ovom razgovoru naša sugovornica priložila je i kratku autobiografiju.

Vlatka Pervan o sebi

Rođena sam 8. listopada 1979. godine u Vinkovcima. Moj horoskopski znak je vaga. Slušam glazbu koja me čini sretnom, veselim i koja me tjera na ples. Ali, volim i mirnu, laganu i ozbiljnu glazbu. Zato nemam neku grupu ili pjevača za kojeg sam posebno vezana. Mogu izdvojiti Queen, Falcoa, Coloniua, a volim i Mozarta. Najdraži glumac mi je James Woods, ali uživam kada glume Bruce Willis, Mel Gibson, Arnold Schwarzenegger i Alan Rickman. Najdraža mi je glumica još od djetinjstva Romy Schneider (glumila je austro-ugarsku caricu Sissi). Jedan od najboljih filmova mi je Mumija, kao i njegov nastavak Povratak mumije, no ima još puno dobrih filmova kojih se trenutno ne mogu sjetiti. Natjecanja su me odvela u mnoge zemlje: Poljsku, Sloveniju, Dansku, Bugarsku, Italiju, Njemačku, Mađarsku, Finsku, Francusku, Španjolsku, Australiju. Najdraža natjecanja bila su mi ona u Dortmundu, Barceloni, Bordeauxu, Sidneyju i Kopenhagenu. Natjecanja su bila odlično pripremljena, a vrijeme izvan samog natjecanja kvalitetno i lijepo organizirano. Na susretima s drugim strijelcima i na banketima je uvijek lijepo.

Pusa od Vlatke Pervan

Hrvatska Lara Croft

Doviđenja do iduće godine

Dan škole

Uve godiine, 24 travnja, naša je škola proslavila 34. rođendan. Program je bio bogat i raznolik. Za to su se pobrinuli mnogi učenici i učitelji naše škole. Priredba se održala u Kulturnom centru Peščenica gdje se skupilo mnogo roditelja, baka i djedova. Kao i svake godine uvodnu je točku imao zbor. Zatim su nastupile cure iz osmih razreda koje su same smislile koreografiju na tehno-glazbu. Poslije njih nastupao je mali folklor. Gledatelji su pljeskom izrazili oduševljenje. Još veće oduševljenje gledatelja izazvao

je veliki folklor. Svake godine program je sve bolji i potpuniji što se pokazalo i ove godine.

Dok su gledatelji uživali, što su radili učenici koji su nastupali? Ušli smo u garderobu gdje su učenici nestrpljivi očekivali nastup. Atmosfera je bila napeta. Svi su bili uzbuđeni i imali tremu. Jedni su je pokazivali, a drugi su se trudili da je prikriju. Naravno, nisu nastupali samo učenici viših razreda. Tu su i bili učenici nižih razreda koji su imali odlične plesne koreografije. Pjesme zbora *Past three o'clock* i *Panis angelicus* bile su zadivljujuće.

Što reći nego pohvaliti sve izvođače i njihove učitelje za nezaboravan doživljaj. Posebno moramo zahvaliti profesorici Sandi Kačurov koja je uvijek bila zbor i folklorša, zatim učiteljicama nižih razreda koje su uvježbale plesne korake mališana te profesoru Lasiću koji se brinuo da tehnika na pozornici funkcionira besprijekorno. Ne smijemo zaboraviti ni našeg ravnatelja i ostale učitelje koji su nam pomogli da na tako lijep način proslavimo 34. rođendan naše škole. ■

Nives Brkić i Iva Cigrovskij, 6. b

Osmosmjerkica školskih predmeta

U ovoj osmosmjerkici pronađi sve predmete osnovne škole:

HRVATSKI JEZIK
MATEMATIKA
PRIRODA
POVIJEST

ZEMLJOPIS
NJEMAČKI JEZIK
VJERONAUKE
TJELESNA KULTURA

FIZIKA
GLAZBENA KULTURA
BIOLOGIJA
TEHNIČKA KULTURA

KEMIJA
INFORMATIKA

NJ	H	R	V	A	T	S	K	I	J	E	Z	I	K	G	T	A
E	W	G	D	B	G	H	T	U	J	N	F	E	F	T	J	K
M	N	A	H	G	Z	H	O	F	H	N	M	G	G	J	E	I
A	R	U	T	L	U	K	A	K	Č	I	N	H	E	T	L	T
Č	I	F	H	A	B	T	M	V	J	D	G	5	Q	Z	E	E
K	N	H	N	Z	K	N	M	A	H	N	F	H	K	V	S	M
I	F	D	T	B	Z	J	N	V	C	G	H	M	J	T	N	E
J	O	H	F	E	S	S	G	W	A	S	C	E	Z	V	A	T
E	R	I	Z	N	C	G	G	J	D	A	R	M	E	P	K	A
Z	M	T	H	A	S	N	I	H	T	O	D	B	M	Ž	U	M
I	A	Č	U	K	Z	G	D	S	N	S	G	A	LJ	R	L	LJ
K	T	O	Z	U	O	O	T	A	O	K	E	F	O	Z	T	G
G	I	J	A	L	F	P	U	G	N	S	V	J	P	D	U	R
B	K	R	O	T	A	K	I	Z	I	F	Z	H	I	U	R	Z
N	A	I	U	U	Z	Š	G	R	E	S	T	R	S	V	A	I
K	R	E	H	R	Z	Ž	U	E	Đ	NJ	E	Q	Ć	O	O	G
P	O	R	B	A	D	O	R	I	R	P	M	N	L	Č	F	P

Prva pomoć - drugo mjesto

U petak 8. ožujka učenici šestih razreda zagrebačkih osnovnih škola išli su na Sljeme na tečaj iz pružanja prve pomoći. Našu školu predstavljale su Ana Gerek, Samanta Katarina Perić, Irena Senčar, Ivana Nikšić, Irena Podgoršek, Nives Brkić, Monika Cegnar i Mirna Simeršek. Pratila nas je profesorica Ivana Biliškov koja nam je bila velika potpora u usvajanju novih znanja. Udobno su nas smjestili u Domu Crvenog križa na Sljemenju, gdje su se održavala predavanja na kojima nas je simpatična doktorica podučavala u pružanju prve pomoći.

Sve je bilo lijepo, čak su i obroci bili ukusni, a kasne smo sate provodili plešući i zabavljajući se uz glazbu. Subotu smo također lijepo provele, a poslijepodnevne šetnje uljepšale su opći dojam. Mnogo smo toga naučile, a lijep boravak i veselo druženje završilo je u nedjelju kada smo sretno stigle kući.

Što se natjecanje više bližilo, sve više smo se pripremale. Mnogo smo učile teoriju i vježbale previjanje rana, prijeloma... Profesorica Biliškov je također naporno radila kako bismo bile što bolje. Na natjecanju održanom 16. travnja u Osnovnoj školi Augusta Ce-

Ekipa za prvu pomoć iz Preradovića

sarca ponovno smo se susrele s kolegama s koje smo upoznali na Sljemenju. Natjecanje se sastojalo od dva dijela. Prvi dio bio je pismeni, a zatim je trebalo pred komisijom pokazati usvojene vještine pružanja prve po-

moći. Nakon nekog vremena objavljeni su rezultati. Jupi! Ble smo druge! Za dobro obavljen posao dobile smo trokutastu maramu koju koristimo pri pružanju prve pomoći. ■

*Irena Podgoršek, 6. b
Monika Cegnar, 6. c*

Reportaža s natjecanja školskih prometnih jedinica

Jednog jutra, ali ne sunčanog, zato jer sunce još nije potpuno izašlo, već su se samo prve zrake probijale kroz guste krošnje drveća, dva su se dječaka i dvije djevojčice sastali ispred Osnovne škole Petra Preradovića. Sve četvero imali su nešto zajedničko, osim što su pospano zijevali i trljali oči - razlog njihova sastanka bila je namjera da se zapute na natjecanje zagrebačkih školskih prometnih jedinica kako bi što bolje predstavili svoju školu.

Točno u sedam sati i četrdeset tri minute četvorka je stigla ispred škole Lovre pl. Matačića. Prvi dio natjecanja bio je teorijsko znanje, a u drugom smo dijelu morali pokazati vještine koje smo stekli dugogodišnjom praksom kao vozači - ali bicikala! Podigli smo od službenice startne brojeve te uzeli ploču s imenom naše škole. Na svečanom otvaranju pridružio nam se i naš voditelj, profesor Lasić, ispričavajući se što kasni. Nakon otvaranja išli smo pogledati raspored gdje je stajalo da mi, dok su drugi već vozili bicikle i pisali testove, imamo užinu. Sendvič je bio taj koji nam je dao potrebnu snagu i hrabrost da se popnemo na kat i prihvatimo olovaka i pogađanja točnih odgovora (šala!).

Pismeni dio protekao je u besprijekornoj disciplini i svi smo se nadali da smo dobro napisali testove. Nakon toga imali smo pauzu od sat vremena, a onda je uslijedio teži, ali i puno zabavniji dio - praktični ispit. Zajahali smo bicikle, stavili na glave kacige i naših osam minuta je krenulo. Zadatak nam je bio da u tih istih osam minuta na poligonu, na kojem su bila postavljena četiri semafora i mnogi prometni znakovi, gdje je trebalo davati znakove skretanja, propuštati pješake na pješačkom prijelazu, te stati pred željezničkom prugom, obidemo što više kontrolnih točaka na kojim bi nam djelatnici policije davali potpise, a u nekim slučajevima kaznene bodove. Vrijeme je brzo prolazilo, minute su bile kao sekunde. Nakon mnogo skretanja, zaustavljanja i ostalih prometnih peripetija uslijedilo je proglašenje pobjednika. Treće mjesto osvojila je OŠ Grigora Viteza, drugo mjesto OŠ Bogumila Tonija, a prvo mjesto pripalo je, nećete vjerovati - ne nama, već Osnovnoj školi Malešnica.

Mi smo završili kao sedmi, što je čak i uspjeh ako uzmete u obzir da je sudjelovalo 25 škola.

Sretni i zadovoljni, jer ipak "važno je sudjelovati", zaputili smo se doma. Bila je to prava pustolovina, zar ne? ■

Marino Šarić, 7. c

literarni kutak

Proljeće

SRIJEDA, 20. OŽUJKA, 8.45

UJUTRO Pa krenimo redom...

Evo jutros me umjesto maminog snenog glasa probudio živahan pjev ptica i sunčeve zrake što su se kroz prozor probijale u moju sobu. Bez razmišljanja izvadila sam odjeću iz ormara i obula tenisice. U kuhinji sam letimično pročitala maminu poruku koja je govorila o satu koji će me probuditi umjesto nje, spominjalo se nešto i o učenju (ali to ću preskočiti jer mi ne bi stale tri stranice maminih "pametnih" savjeta u ovaj dnevnik) te nešto o hrenovkama koje treba kupiti. A tu je bio i novac koji sam odmah uzela i krenula van a da nisam pročitala poruku do kraja.

9.00 SATI Baš kad sam se našla na ulaznim vratima, čula sam iz svoje sobe sat koji je bio spreman da i vraga probudi iz sna. Nevoljko sam se vratila u sobu i isključila budilicu kad sam na njoj primijetila još jednu poruku: "Odmah ustani! Nemoj se izležavati! Čeka te poruka u kuhinji. Uči!" Ovakva bi me poruka ujutro stvarno oraspoložila, sva sreća što je nisam prije primijetila.

9.15 Tek što sam nekoliko puta ljutito pročitala maminu poruku, oglasio se mobitel. Jedna poruka primljena! O kako volim svoje prijatelje, misle na mene već u rano jutro! Lažna uzbuna! Poruka je mamina: "Uči! Ja sam kod frizera i vraćam se oko 11. 30. Ne zaboravi otići u dućan po hrenovke. Voli te mama!"

9. 30 Vani sunce topi svako loše raspoloženje, a ja sjedim za piscim stolom i ubijam se od učenja hrvatskog jezika. Ptice pjevaju i živahno skakuću po granama dok se ja svađam sama sa sobom oko pravilnog izgovora riječi iz pjesme Josipa Pupačića.

10. 00 SATI Na nebu nema niti jednog oblaka, sunce još jače grije a ptice još glasnije pjevaju. A ja? Ja danas moram profesoru predati tri sastavka, odrecitirati pjesmicu i podsjetiti ga da je već 20. ožujka, da je proljeće i da je vani krasno vrijeme koje bi trebali trošiti na igru, a ne na učenje (dobro to ću preskočiti) i da je vrijeme da mi vrati moju bilježnicu za lektiru.

10. 20 Upravo sam bila u dućanu. Vani je tako lijepo vrijeme. Eh, proljeće... Cvijeće, sunce, svježe izrasla trava, vjetar koji donosi miris zelenih jabuka... Ma kakve jabuke u proljeće! To se samo u mojem hladnjaku može naći. Ups! Odala sam se, umjesto da učim, ja kopam po hladnjaku...

10.55 Napokon sam naučila pjesmicu. Čudim se da sam je uopće uspjela zapamtiti jer svaki put kad dođem do onog stiha o livadama i potocima, sjetim se proljeća i svih ljepota koje s njim dolaze.

11. 10 Mama zove: "Jesi li učila?"

"Jesam."

"Bila si u dućanu?"

"Jesam."

"Dobro, ja neću doći doma. Idem u Dom zdravlja po neke zube (ona je zubarica) a onda na posao."

Brzo dođi iz škole jer su klinci sami doma. Nemojte se svađati. Daj im jesti. Boook!"

Nakon desetak minuta, kada sam napokon uspjela pohvatati njene riječi, jedino što sam uspjela izustiti bilo je: "Aha", ali i to je bilo uzalud jer je mama već odavno poklopila.

12. 00 SATI Ines zove: "E, bok! Znaš što je bilo? Pozvonili smo joj na portafon i njena sestra je rekla da je vani. Ma zamisli molim te, ona vani, pa s kim? I gdje?"

"Uspori, curo! Kome ste pozvonili? Čija sestra? Tko je vani?"

"Kako tko? PA ONA ČIJE SE IME NE SMIJE IZGOVARATI!!! Aj, bok. Moram ići. Starci će me ubiti ako saznaju da sam se koristila telefonom. Dobila sam 780 kuna računa jer sam stalno zvala okolo... Bok..."

Bez komentara...

12. 15 Mešin zove: "E, znaš kaj mi je poslala Baba Noga? Slušaj: Ti si vođa Bachovih husara (Doris i kompanija su isto Bachovi husari) a Ines je car Franjo Josip II. samo što ste svi vi bili protiv apsolutizma a sad ste za... Ha- ha. Toj se cijeli svijet vrti oko škole. Bok!"

A tebi se cijeli svijet vrti oko nje. Pa dobro proljeće je, pravo vrijeme za zaljubljanje. Sva sreća što je Mešin poklopio prije nego sam ja uspjela išta reći...

12. 50 Jedna poruka primljena. Ljubavni sadržaj - to ću zadržati za sebe... pa, ipak je proljeće.

13. 40 Na putu do škole:

Visibaba mala

zvoniti je stala

cin-cin-cin

don-don-don

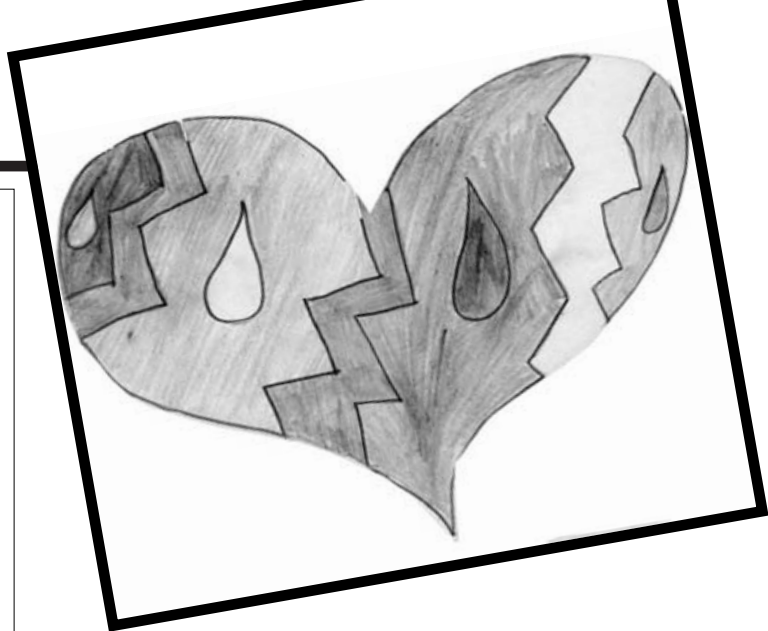
čujte mali zvon!

Cin-cin-cin

don-don-don

čujte mali zvon!

Doris Dobranić, 7. a

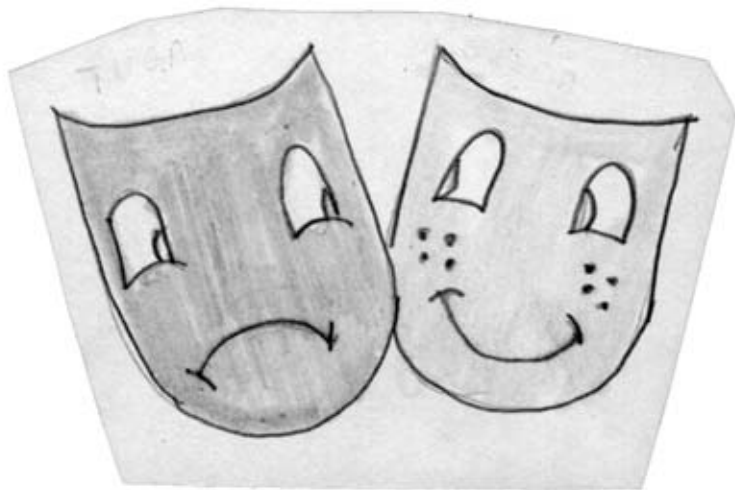

ŠTO JE LJUBAV?

Ljubav je mala ptica
i životna varalica.

Put mladosti,
dah radosti,
cvijetić ljudi,
sreća ljudi,
nešto slijepo,
a sasvim lijepo.

Kristina Štimac, 5. a

Da si zdravo proljeće

Sunce izlazi, priroda se budi.

Pupoljci se otvaraju šireći
svoje proljetne mirise.

I ptičja pjesma još je ljepša
uz divne mirise proljeća.

Otvaram prozor i gledam prirodu.

Pomislim: "Gdje ima veće sreće?"

O, da si zdravo, proljeće!"

Nataša Dobraš, 6. b

Proljetni ljepotan

Na balkonu jedne kuće stajao jedan cvijet. Ponosio se svojom ljepotom, imao je bogate zelene listove i veliko crveno srce. I njegovi su se vlasnici ponosili njime.

No, jednog dana zapuhao je snažan vjetar i bacio neobičan cvijet u travu ispred kuće.

- Gdje se nalazim? - zapitao se nakon pada.

- Tamo gdje ti je i mjesto - odgovorilo mu je neko čupavo stvorenje u travi do njega.

- A kako ti znaš gdje je meni mjesto raščupanko?

- Kako ne bi znao! Ti si cvijet i mjesto ti je u travi, kao i meni.

Ukočeni ljepotan se zaprepastio.

- Uspoređuješ me sa sobom! Kako se usuđuješ?

- Jer sam ja cvijet baš kao i ti. Ja sam maslačak.

- Ti cvijet? Nemoj me, molim te, nasmijavati!

- Ako ne vjeruješ, pitaj tratinčicu. Mi smo dobri prijatelji zato što smo oboje cvijetovi.

- Da pitam tra... Zar tako nešto zbilja postoji?

- Naravno. Ja sam tratinčica - začuo se iz trave tihi smijeh.

Uobraženi cvijet nije mogao doći sebi od zaprepaštenja. kako se netko tako neugledan može uspoređivati s njime, tako lijepim i raskošnim! Zato je pokušao objasniti ovim nezalicama:

- Znaite li vi kakav mora biti cvijet? - pogledao ih je oholo. - Mora biti lijep, a vas dvoje to niste.

- Nije istina - javila se tratinčica. - Pogledaj kako maslačak ima lijepu frizuru.

- A tek tratinčica! - dometnuo je njezin prijatelj. - Koliko sunca ona nosi u pogledu.

Cvijet nije uspio odgovoriti jer je stigla njegova vlasnica i žurno ga odnijela na staro mjesto. A tamo na balkonu, visoko iznad zelene trave, on je opet zauzeo svoje ukočeno držanje i uobraženo pomislio: "Tko se sve danas usuđuje zvati cvijetom?"

Nataša Dobraš, 6. b

Kad bi ljudi znali što se sve
može postići samo jednom suzom,
veće bi bili voljeni!

Marelica

Zimi je tužna,
zimi je gola,
zimi je sasvim sama.

Ona se zimi ne igra,
ona zimi spava,
zimi je sasvim sama.

Kada dođe proljeće,
ona procvjeta,
igra se s pticicama
i zrakama sunca.

Na povjetarcu
sa zlatnim suncem,
ona pleše, ona pjeva.

U proljeće ona više
nije tužna,
nije gola
i nije sasvim sama,
ta moja marelica.

Iva Pranjić, 6. b

Kratka autobiografija

Zovem se Vedran. Veselo i vedro ime, takav sam i sam. Rođen sam u Zagrebu, meni najljepšem gradu na svijetu. Roditelji govore da sam bio mirna tiha i mršava beba. Išao sam u vrtić, nisam ga baš obožavao, ljepše mi je bilo kada su me mama, tat, braco i moja super-baka čuvali. Baka mi je u svemu ugađala, igrala se sa mnom, šetala me i kuhala mi sve što volim jesti. Zato vam ja više nisam mirna tiha i mršava beba, nego sam nestašan, glasan i lagano popunjen. Brat me zove Vedo-Medo, to mi se ne sviđa pa se povremeno sporazumijevamo šakama. Moj je brat stariji od mene pet godina, veći je i jači, ali se ja ne dam pa poslije našeg sporazumijevanja ponekad sličimo Indijancima koji su premazani ratnim bojama, naravno prevladava plava boja. Bavio sam se ja raznim sportovima: tenisom, plivanjem, vaterpolom, hokejom, rukometom, nogometom i hrvanjem. Da ne ispadne da se samo igram i zabavljam, znojim se ja doma uz strane jezike. Varšavska je moja druga draga škola.

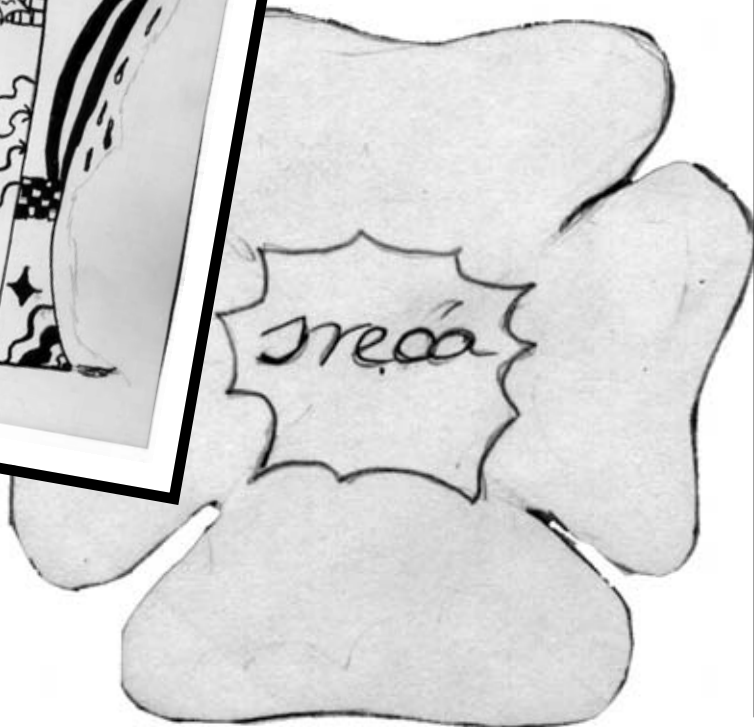
Došli smo tako do kraja mojih dvanaest godina i jedanaest mjeseci, nastavak slijedi uskoro.

Vedran Županić, 6. b

Crvena ružo!
Zašto tako jako bodeš,
a lijepa si?

Andrea Šarić, 5. b

Susret s proljećem

Šetao sam šumom u rano jutro. Zrake sunca probijale su se kroz gole grane drveća... Što sam više hodao prema rubu šume, zrake sunca bile su sve sjajnije. Očaravala me njihova igra.

Najednom sam u suhom lišću ugledao malu bijelu visibabu. Obradovao sam se, više nisam bio sam. Sagnuo sam se da je uberem, no odjednom je zapuhao vjetar i zaljuljao glavicu male visibabe. Mislio sam da me želi pozdraviti.

Nisam je ubrao.

Marko Lugarić, 5. b

Priče moga djeda

Moj djed Tonko znao je pričati mnoge čudne i zanimljive priče. Sestra Petra i ja voljeli smo ga slušati, a on se trudio da svaka priča bude što neobičnija. Polijegali bismo navečer u krevete, a nedugo zatim začuli bi se teški koraci iz hodnika i otvaranje vrata. Bio bi to djed. Zapalio bi noćnu svjetiljku i stavio naočale da nas bolje vidi, a zatim bi započeo svoju neobičnu priču. Pričao bi mnoge priče o vukovima koji su poklali janjad, stravične priče o duhovima koji su ga proganjali i mnoge slične. Najviše mi se sviđela priča o noćnom ribarenju mog djeda i njegova oca.

Prije odlaska u ribolov te večeri pomilili su se moru da bude mirno te da ulove što veći ulov. Nakon molitve pošli su u ribolov. Veslali su dugo, dugo, sve dok nisu došli nasred Bračkog kanala. Tamo su bacili mrežu i čekali dok se nešto ne ulovi. Iznenada, more se uzburkalo, a brod se počeo ljuljati. Moj djed i njegov otac bili su svjesni da su ulovili golemu ribu. Taman se more smirilo, a onda ponovno započnu valovi i lelujanje broda. Brod se opasno ljuljao lijevo-desno. Nisu imali izbora te su morali prerezati mrežu. Nakon toga sve se smirilo, kao da se nije ništa dogodilo. Moj djed i njegov otac bili su tužni jer ništa nisu ulovili, a još k tome ostala im je razderana mreža. Počeli su veslati prema luci, kad iznenada iz mora izroni dupin i ponovno zaroni. Nije skrivao svoju sreću što ga je moj djed pustio.

Djedu uopće nije bilo žao mreže kada je ugledao veličanstvenu životinju koja je zalutala u Brački kanal.

Mateo Peša, 6. b

Proljeće

Kad su se moje snene oči danas ujutro polako kao prastara škrinjića otvorile, vidjele su bijele oblake. Osjećala sam se pomalo zbunjeno. Nisam znala hoće li se poslije kroz te velike bijele i guste oblake probiti koja zraka toplog sunca ili će se oblaci jednostavno rasparati i iz njih će padati kišne kapi. Žalosnu vrbu nešto je usrećilo jer sva blista u zelenoj haljinici. Prvi dani proljeća su je vjerojatno usrećili. Borovi i jele više nisu glavni, jedini oni zekleni. Sada su još ljepše magnolije, šafrani, žutike... Travnjacima će biti jako vruće. Tratinčice su ih već, kao brižne majke, pokrile. Gusta zelena trava i male bubice se dobro slažu. I bubamara je u tonu s proljećem. Sva je šarena, kao mali lijepi cvjetić. Neku djecu uplaši pčelica lakih krila ili ih zadivi i zasljepi divan leptir, pogotovo njegova nježna, meka, mala i šarena krilca. Svaki dan čuje se tuk-tuk, tuk-tuk-tuk, to dijetlić dube svoju novu duplju. A slavuj često sjedne na granu blizu učionice, kao da on želi predavati glazbeni umjesto učiteljice. I pjeva, pjeva. Djeci proljeće puno pomaže. Ne bulje u svaki crtić na televiziji. U učionici se čuje jedan veliki HURAAAAA! kad stigne to godišnje doba. Zima se povuče, a djeca i biljke najavljuju to veselo doba.

Sara Lazić, 3. a

Što je ljubav?

Pomislio sam da ću lako pisati o toj temi, no zastao sam, nisam znao što bih zapravo trebao napisati. Znam da postoje mnoge ljubavi: prema ljudima, životinjama, stvarima, prirodi i športu itd. Meni je zasad najpoznatija roditeljska ljubav. Od rođenja pa do školskih dana trebao sam je sve više. Taj osjećaj pojačavao bi se u dugim satima kada su roditelji bili na poslu. Tada bih se osjećao kao izgubljen. želio sam da me zagrle i da osjećam toplinu i sigurnost u toj ljubavi. Isto tako i ja njima uzvraćam ljubav lijepim ponašanjem poslušnošću i povjerenjem. Sada znam da je ljubav divan osjećaj uzajamnog primanja i davanja.

Matej Martinović, 5a

Ljubav

Zbog jedne djevojčice plave srce mi treperi pa stane.

Često mi priđe pa kaže:
"Zašto me ne voliš malo
kada je meni do tebe stalo?"
A ja se pravim važan,
a još više i snažan.

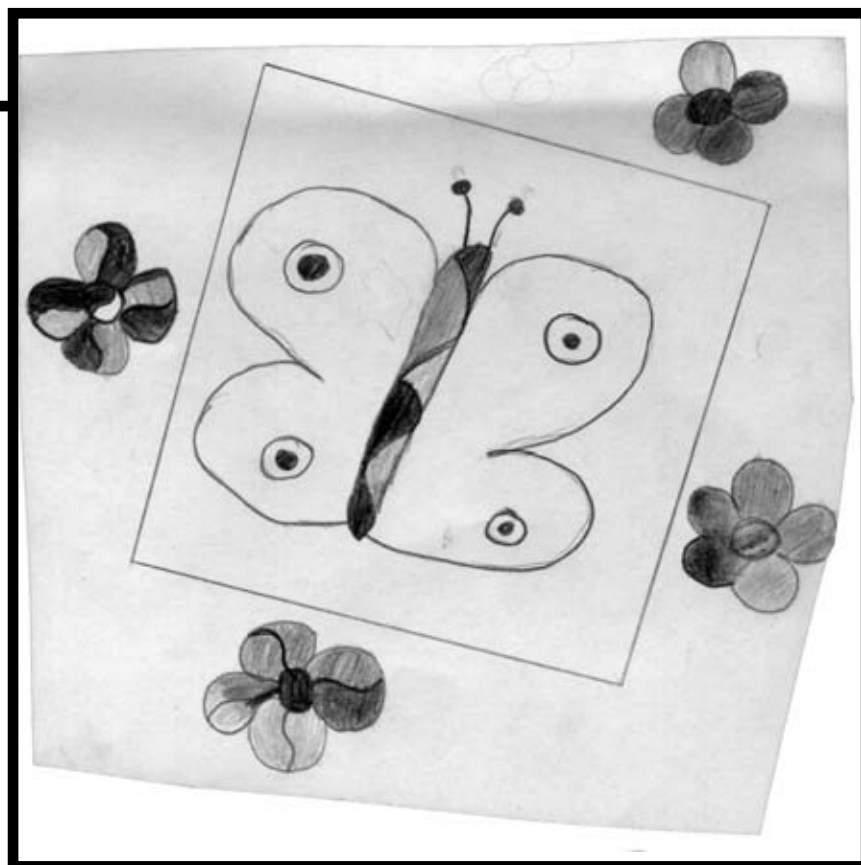
Neću pokazati nimalo
da mi je do nje jako stalo!

Silvio Prskalo, 5. c

Proljeće u meni

Polako i tajanstveno došla je i do mene ta raskoš topline. Zanjihala je moje srce i počela vesti goblen pun ruža koje su se ponosno rascvjetale u mom srcu. Proljeće, proljeće, sva zadrhtim i obuzme me takav osjećaj topline samo što izgovorim tu riječ. Proljeće se njiše u meni kao valovi što grle obalu. Teško je opisati taj divan osjećaj koji osjećam kad dođe proljeće. Jednostavno, moje srce i duša tada cvatu kao pupoljci i cvatu sve dok ne postanu divni cvjetovi. U proljeće se osjećam tako sretno i poletno. I duša mi nikad nije sama. Proljeće osjećam na svakom koraku, u svakom drvetu, cvijetu i osmijehu. Sretna sam jer postoji proljeće koje nas nosi kao ptica na svojim krilima. Daje nam život i radost.

Jelena Markić, 6. b

I mi ćemo izrasti u srčana, istinoljubiva bića

Ljubav je najveće blago na svijetu. Ako nas ona bude vodila, izrast ćemo u dobre, hrabre i istinoljubive ljude. Bit ćemo odlučni i spremni boriti se protiv neprilika i izazova, podnijeti ono što ne možemo promijeniti. Bit ćemo uvijek spremni pomoći drugim ljudima. Nastojat ćemo odabrati pravi put u životu.

Oko nas ima jako puno laži i moramo biti spremni i znati prepoznati istinu. Istina je važna, jer ako budemo govorili istinu, i drugi će nas prepoznati kao istinoljubive ljude. Svojim primjerom možemo utjecati na druge ljude da i oni slijede naš primjer i prihvate put istine i ljubavi.

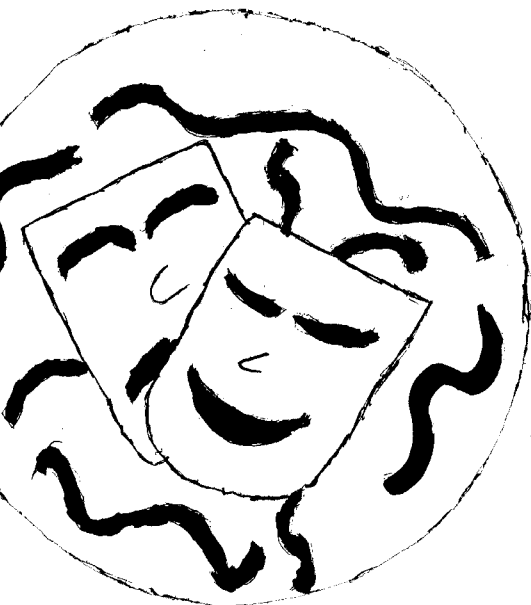
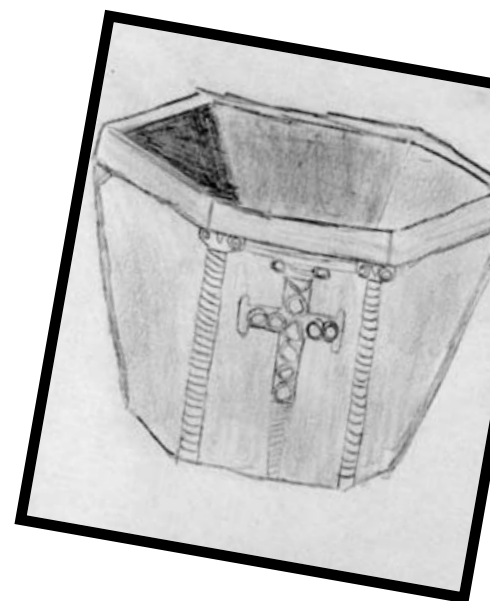
Tena Žužić, 5. c

Ljubav

Ljubav se ne može izreći riječima,
ona ostaje duboku skrivena
u tišini jedne noći,
u mutnim kapima kiše
u mojim suzama.

Premda neuhvatljiva,
ona je u svakom kutu moje sobe,
na svakoj požutjeloj stranici dnevnika,
u svakoj šari tepiha,
u riječi i boli izrečenoj
za tebe!

Kristina Štimac, 5. a

Izgubljeni pas

Maja obično ne sjedi pokraj radijatora. Osobito ne u školskom hodniku. Ona zapravo ide već u drugi razred, na drugom katu škole i sjedi baš u drugoj klupi, odmah pokraj vrata. Radijatori su na sasvim suprotnoj strani. Pitate li se onda što je tog utorka, slučajno drugog dana u tjednu, Maja radila pokraj radijatora? Reći ću vam: Maja je plakala! Plakala je vjerojatno cijeli veliki odmor jer su je uplakanu našle učiteljice koje su se vraćale na sat. Kroz suze im je jedva rekla da je izgubila psa. Crvenokosa učiteljica pokušala ju je utješiti:

- Naći ćeš ga, sigurno nije daleko otišao. Možda je još na školskom igralištu.

Bilo je to prilično hrabro jer je dovođenje pasa na školsko igralište najstrože zabranjeno.

No, Maji se nije tako činilo. Pridružila se i crnokosa učiteljica tvrdeći da su psi pametni, pa ako Maja ne može pronaći svoga psa, to još uvijek ne znači da on ne može pronaći nju. Maju je to gotovo razljutilo:

- Kako će me pronaći kad nije živ?

Plavokosa učiteljica odmah je kleknula pokraj Maje, pogladila je po mekoj kosici, obrisala suzice i ganutljivim glasom upitala:

- Zar je uginuo?

Maja ju je u čudu pogledala:

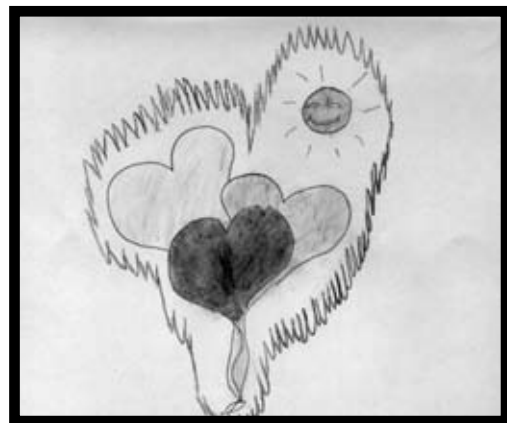
- Pa kako će uginuti kad je igračka???

Nataša Dobraš, 6. b

To sam ja

Ja sam obično dobra, a koji put i malo nestašna. Ja najviše volim spavati, pisati, čitati, pomagati mami, tati i dedi, voziti se biciklom, igrati se i ići u školu. Osim toga volim ići na izlete, na Sljeme i u Maksimir. Ponekad sporo pišem zadaću pa se mama malo ljuti. Ja sporo jedem, a ribu uopće ne volim. I ne volim da me brat tuče. Eto, to sam ja.

Lucija Milošević, 2. b

Naš učitelj

Naš učitelj je povisok sijed i lijep gospodin. Ozbiljno s nama radi i trudi se da nas puno toga nauči. Kada smo dobri, i on je dobar. Često nam prije sata ispriča neku šalu ili dosjetku. Tako se i dandanas sjećam priče o tati, mami i sinu mravu koji su prelazili autocestu. Kad je naišao mercedes, oni brže bolje prešli a mrav sin sav zadihan rekao: "Da nismo bili ovako brzi, svih petnaest bi nas mercedes zgazio." Učitelj nas je pitao kako svih petnaest kad ih je bilo samo troje. Mi smo pogađali i pogađali, a kad više nismo znali što da odgovorimo, on nam je rekao da je mrav sin pogriješio jer nije išao u školu i nije znao brojiti. Svi smo prasnuli u smijeh. Još uvijek je sjećanje na tu šalu dosta svježije iako je ispričana prije četiri godine, kad smo i sami bili prvi razred i kada nismo znali brojiti kao i ni mali mrav.

Jednom je naš učitelj držao u ruci običnu bijelu kredu i tvrdio da ta bijela kreda može pisati i crveno i plavo i žuto i zeleno, a mi smo se čudili, tvrdili suprotno i kladili se u sladoled. Kada je učitelj počeo tom kredom pisati crveno, plavo, žuto, mi smo postidično spustili ruke da mu ne bismo morali kupiti taj tako žučeni slasni sladoled.

Ima mnogo i mnogo toga o našem učitelju. On nas je tako pridobio da smo zavoljeli sve predmete, a posebno matematiku. Svi imamo dobre ocjene iz matematike. Naš učitelj je dobar, dobro radi i dobro tumači. U radu je ozbiljan i pravedan. Najviše se ljuti na nas kada ne naučimo neku lekciju pa dobijemo slabe ocjene. A kad smo dobri i dobro učimo, onda nas pusti van da se naigramo. Takav je naš učitelj i on je nama naj, naj, najbolji.

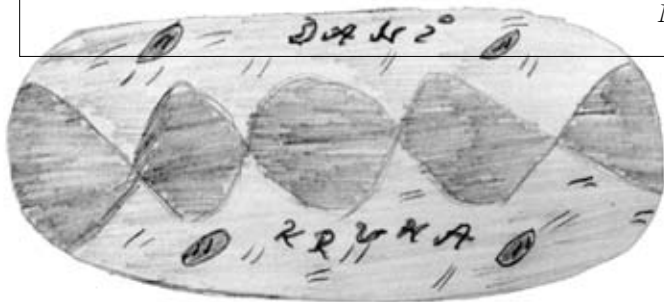
Božidar Šlender, 4. a

Moje prijateljice

Moje prijateljice su moje najdraže društvo. Mi smo jedna ženska klapa u kojoj svaka od nas "vodi svoju politiku". Toliko smo različite i to mi se jako sviđa. Jedna reda kulje, druga skuplja petice, treća ima zbirku trica... Jako volim svoje prijateljice. Kada mi treba rame za plakanje, znam što trebam učiniti. Samo okrenuti telefonski broj jedne od svojih prijateljica i SOS stiže. Tuga odlazi brzinom svjetlosti. Kada sam dobre volje i vrijeme je lijepo, moje prijateljice i ja idemo van. Vozimo se biciklima ili igramo košarku. Dobar provod je zajmčen. Moje prijateljice su, kao i ja, prave tračerice. Čim neka školska šminkerica napravi neku modnu katastrofu, sastajemo se i detaljno analiziramo tu katastrofu. To je vrlo zabavno, ali i zločesto. Nama je ludo kad smo zajedno, no postoje i oni koji pokušavaju razoriti tu našu snažnu utvrdu. Jednom je jedna cura rekla mojoj klapi da ja o njima pričam loše i da izmišljam neke laži. To, naravno, nije bila istina. Moje prijateljice isprva nisu znale kome će vjerovati, ali na kraju su povjerovala meni. Bila sam jako sretna što je naše prijateljstvo uspjelo preživjeti tako snažan napad. To mi je mnogo značilo jer sam vidjela što je pravo prijateljstvo. Samo, čula sam da ona Iva širi neke laži. Ah, ne opet!

Mirela Zdunić, 7. c

Radost

Tko od nas nije upoznao taj divan osjećaj. Osjećaj koji te ispunjava toplinom.

Sve sjene nestaju ispred nas, a na licu ti lebdi osmijeh.

Stanje blažene ljepote.

Radost je nabujala rijeka, koja preplavi sve u nama i oko nas.

Ne možeš je sakriti.

Odakle dolazi, kako nastaje?

Ponekad nas taj osjećaj obuzme bez vidljivog vanjskog znaka, u dubini duše nastane, a ponekad joj je uzrok ocjena u imeniku, stisak ruke drage prijateljice, cjelov mame ili tate, poklon za rođendan ili nešto slično.

Sve je to radost.

Ali, radost osjetiš i kad od srca daruješ, kada se za drugog žrtvuješ. Radost ne možeš kupiti, nema cijene, ali ima veliku vrijednost i možeš je pokloniti i trebamo je poklanjati.

Barbara Jurišić, 4. a

Zvijezde u snu

Pala je noć. Zvijezde su se osule po nebu. Htjele su se igrati skrivača, ali nebo je glatko i nisu se imale gdje sakriti. Nečeg su se sjetile. Ples, glazba! Plesale su u krugu, u paru. Kad im je dosadilo plesati, igrale su se tko će biti brži. Nitko nije bio brži jer zvijezde lebde po noćnom nebu. Stiglo je jutro i zvijezde su se spremile spavati i sanjati o noći koja će doći.

Petra Abramović, 2. b

Ljubav je...

Ljubav je slobodan let ptice i osmijeh na licu drage djevojčice.

Ljubav je kad se mamino lice zarosi, ljubav je kad me tata pomiluje po kosi.

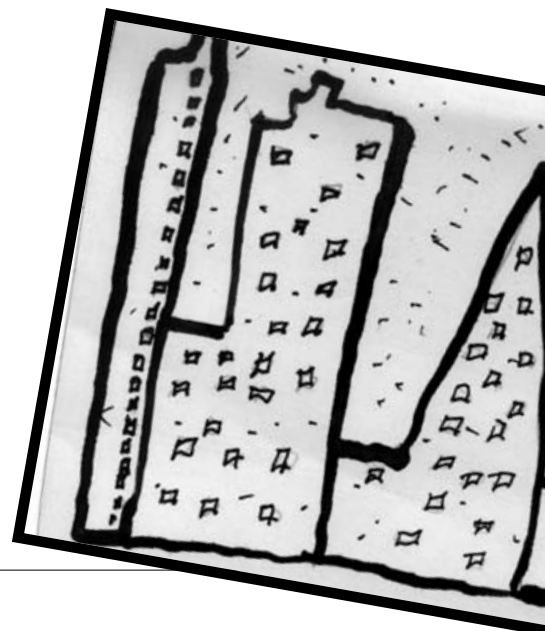
Ljubav je i zezanje mog brata kad mi pred nosom zatvori vrata!

Ljubav je kada mi moja seka donese poklone izdaleka.

Ali najviše LJUBAVI ima u školi!

Samo je tajna tko koga VOLI!?

Josip Kocen, 2. b

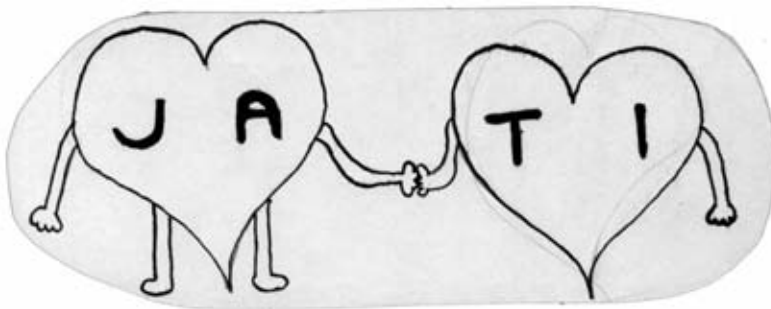
Ima jedno mjesto u mom srcu

Svako srce ima nekoliko škrinja, zaključanih i otključanih. Tako i u mom srcu ima škrinja za spremanje mnogih tajni, problema, sretnih trenutaka i prije svega ljubavi (prema osobama). Svi moji prijatelji imaju svoje škrinje, čak i moji roditelji, bake i djedovi. Jednu veliku škrinju u mom srcu otvorila sam prije malo vremena, točnije prije sedam mjeseci. Ta škrinja mala je i slatka poput osobe kojoj pripada, a opet velika i snažna poput ljubavi koja tu škrinju ispunja. Ta škrinja iliti to mjesto u mom srcu pripada jednom prekrasnom biću - mom bratu.

U tu škrinju spremam njegove osmijehe, sve pokrete, prve zubiće, prve bolesti, prve radosti i žalosti, sreću što mogu pratiti njegov život od dana njegova rođenja, želju da mu poklonim svu ljubav ovoga svijeta...

Svi se ti lijepi osjećaji spremaju u tu škrinju u mom srcu, na to skriveno mjesto i svaki put kada sam tužna, ja tu škrinju otvorim, nasmiješim se i sve je opet u redu. Ispunjena novom snagom koju mi ta ljubav daje, nastavim...

Sara Dadić, 7. c

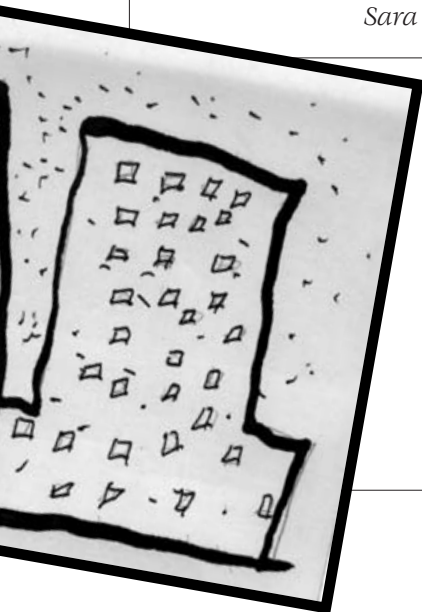
MAGARČIĆ I ČAROBNI KAMENČIĆ

Bila jednom jedna magareća obitelj. živjeli su u seoskoj kućici i bavili se uobičajenim poslovima: tata je radio u uredu, mama u kući, a njihov sinčić je išao u školu. Volio je skupljati kamenčiće raznih oblika i boja. Jednog dana, dok je šetao pokraj rijeke, našao je crveni kamenčić. Bio je to čarobni kamenčić, ali on to nije znao. Dok ga je držao u ruci i promatrao, počela je padati kiša. "Da bar sad ne pada kiša", poželio je magarčić. Kiša je tog trena prestala padati! Sve je bio suho i sunce je sjalo kao da kiše nikad nije bilo. Da isproba čarobni kamenčić, magarčić je opet poželio da pada kiša. Kiša je počela pljuštati! Tada je opet poželio sunčan dan i on se ostvario. Sav ssretan, magarčić je krenuo kući pokazati kamenčić roditeljima. Znao je da će im se svaka želja ostvariti. Na putu do kuće razmišljao je o divnim stvarima koje može poželjeti i dobiti, i tako se zadubio u svoje misli da nije primijetio velikog gladnog lava pred sobom. Jako se uplašio. "Da sam bar kamen, a ne magarčić", pomislio je, a želja mu se odmah ostvarila. I lav se iznenadio jer se pred njim stvorio velik kamen. Čarobni kamenčić, kojeg je magarčić držao u ruci pao je pokraj velikog kamena. Koliko god je magarčić želio da se opet pretvori u sebe sama, to mu nije uspijevalo, jer nije držao kamenčić i čarolija nije djelovala!

Pala je noć, a on još nije stigao kući. Njegovi su se roditelji zabrinuli, probdijeli su noć čekajući ga, no on se nije pojavljivao. Drugog jutra obavijestili su sve susjede o njegovu nestanku. Svi su psi iz njegova kraja organizirali veliku potragu, no magarčića nisu mogli pronaći. Nakon puno dana traženja mama i tata više nisu znali što bi učinili. Zaključili su da se nešto strašno moralo dogoditi. Bili su jako, jako tužni. Trudili su se živjeti normalno, no sve ih je stalno podsjećalo na njihova sina. On se nije pojavljivao. Prolazili su dani i mjeseci, pao je snijeg, došlo je proljeće, a on se nije vratio.

Jednoga dana mama i tata odlučili su otići na kraći izlet do rijeke. Izabrali su mjesto kraj velikog kamena. Magarčić je osjetio da su kraj njega, ali nije mogao govoriti. Bio je nijem kao kamen. Tata je kraj velikog kamena ugledao mali crveni kamenčić. Uzeo ga je i rekao: "Ovakve je kamenčiće naš sin volio skupljati". Stavio ga je na veliki kamen. U tom je trenutku magarčić pomislio ono što je već tisuću puta poželio. Poželio je da je opet magarčić, a ne veliki nijemi kamen. Njegova se želja ispunila istog trena! Nije se znalo tko je bio sretniji, magarčić ili njegovi roditelji. Kad su se vratili kući, tata je spremio čarobni kamenčić na sigurno mjesto. Možda će im jednog dana zatrebati. No sada su im se sve njihove želje ispunile.

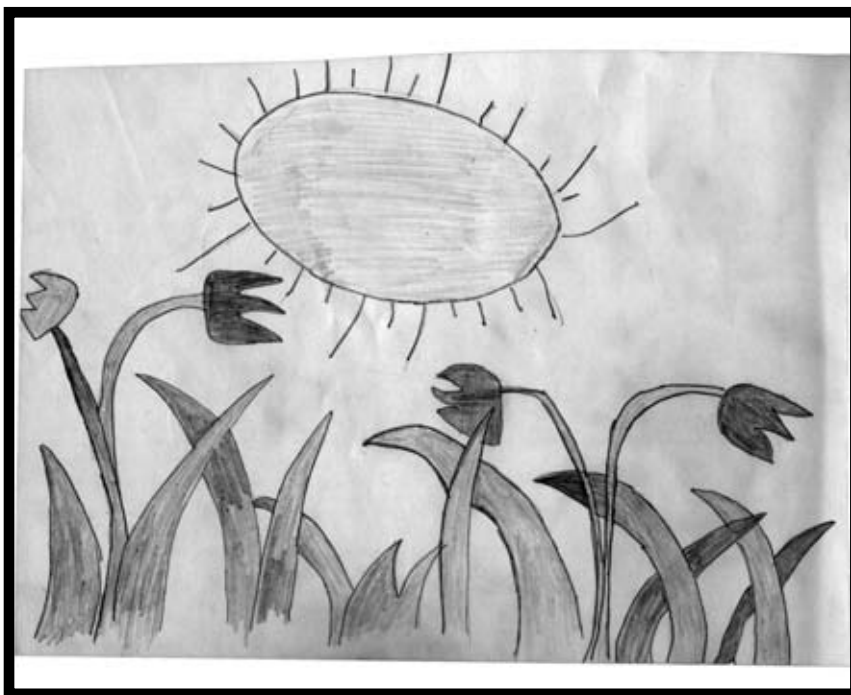
Dominik Peranić, 5. c

Igre proljetnog vjetra

Stiglo je proljeće, lijepo proljeće. Sunce grije naše parkove i vrtove, a zeleni travnjaci u šarenilu cvijeća i toplini sunca izgledaju prekrasno. Iako je proljeće toplo, ponekad zapuše i prava zimska bura. Zatim počinje igra proljetnog vjetra. Vjetar se prvo poigra mojom kosom i ona se sva razleti kao zelena trava. Potom vjetar zapuše i do grana dopuše. Grane se zanjišu kao da će poletjeti u nebeske visine. Vjetar se obožava igrati s djecom. On im priča pustolovine sa svojih dugih putovanja. Pričao nam je kako se poigrao sa lišćem i cvijećem, kako je ukrao Majinom djeđu šešir, igrao kolo s vočkama i još mnogo čudesnih pustolovina. S proljećem dolaze i praznici. Djeca ih obožavaju. Onda se mogu veseliti proljeću jer su bez školskih obveza. Ja volim proljeće, a pogotovo praznike.

Danka Bjegojević, 4. b

Fašnik u školi

Fašnik u školi proveli smo lijepo. Maske su bile dobre, a i program je bio cool. Jedino mi se nije svidjelo kad su cure morale plesati s dečkima. No dobro, to ćemo zaboraviti jer su kasnije plesale cure i dečki te dečki i dečki. Uglavnom je bilo dobro. Plesale smo s učiteljicom Marinom koja je učiteljica plesa, a na ples idem i ja i moje najbolje prijateljice. Meni je bilo malo nespretno, jer sam svoje prijevozno sredstvo morala držati u rukama. Naravno, kao i svakog dana bila sam vještica. Moje prijevozno sredstvo je leteća metla, to svi znaju.

Volim vještice i jedva sam čekala fašnik da se prerušim u vješticu i uživam.

Martina Starešina, 3. b

Ja i moj pas

Moj je pas dobar i lijep. On je pekinezer. Ima lijepu dlaku. Kad vidi da netko ulazi u dvorište, odmah laje na njega. Ja volim svog pekinezera. Igra se s drugim psima i mačkama. Ponekad me i ugrize.

Ana Matasović, 1. b

BIJELE PAHULJICE ZASULE SU GRAD

Pahuljice meke
pahuljice snježne.

Pahuljice bijele,
pahuljice nježne.

Pahuljice male
na tlo pale

Gdje li ste bile prije
negoli ste meni doletjele!?

Ana Bogut, 5. a

Proljeće

Baš kao što se tratinčica rodi u travi, tako se i proljeće rodilo u meni. Tratinčica je šaptom ustala iz zemlje i počela krasiti livadu, tako je i s proljećem.

Proljeće se rodilo u mom srcu i počelo zračiti srećom i ljubavlju.

Jednog dana, kad sam bila vani, susrela sam proljeće. Nisam znala što se događa. Sve je bilo kao u snu. Mislila sam da sanjam.

Sjedila sam na klupici i odjednom je do mene došao miris cvjetova s drveta koje je bilo iza mene. Obliznji je potok počeo glasnije žuboriti. Ptice su zapjevale svoju radosnu pjesmu, a visibabe zaplesale čarobno kolo. Osjećala sam se kao u bajci, sve je to bilo tako čarobno i lijepo.

Obožavam svake godine dočekati proljeće. Tada se razveselim kao i prvi put kad sam ga doživjela. To je najljepše godišnje doba jer se cijela priroda budi, baš kao u bajci.

Ivana Nikšić, 6. b

Bio sam iznenađen

Bio sam u prvom razredu. Pisali smo test iz matematike. Učiteljica je govorila brojeve, a mi smo trebali zapisivati.

Počela je diktirati: "Prvi, četrnaesti...", a ja sam umjesto toga pisao: jedan, četrnaest...

Već je sutradan dijelila ispravljene testove. Počela je najprije čitati dobre ocjene, četvorke i petice, a onda je rekla: "Andrija Krilić - jedinica!"

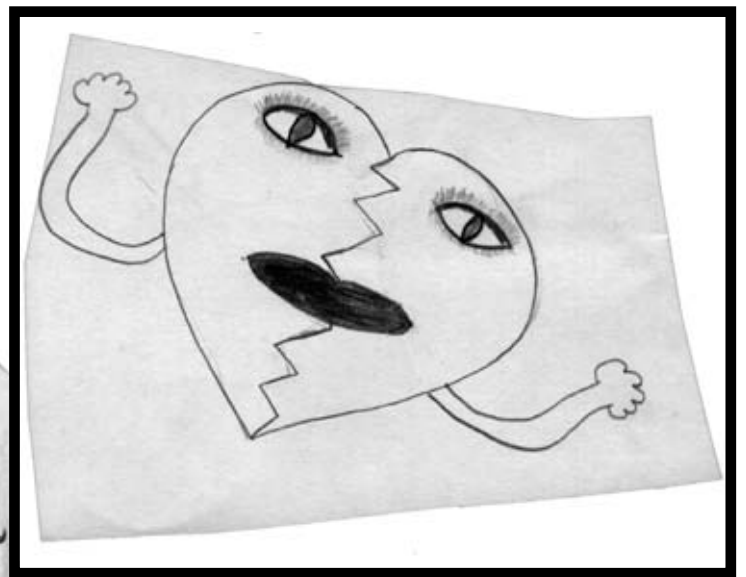
Uzeo sam svoj test i počeo gledati greške. Sve je bilo krivo. Umjesto rednih brojeva ja sam pisao glavne.

Došao sam kući u strahu da će zbog toga roditelji vikati na mene. No, oni su me tješili umjesto da viču. Bio sam iznenađen. Rekli su da sam ionako već dovoljno tužan i da me ne moraju grditi jer bih onda bio još tužniji. I još su rekli da je važno koliko naučim, a ne koje ocjene dobijem. Drugi dan sam tu jedinicu odmah ispravio na peticu.

Kad danas o tome razmišljam, vidim da su moji roditelji bili mudri kad su tako postupili. Od tada zapravo učim i odličan sam učenik.

Mislim da svako dijete treba odgajati lijepim riječima.

Andrija Krilić 6. a

Moja mama

Moja mama mene voli,
Njeguje me kad me boli.

Moja mama mene grli,
Kad potrčim za mnom hrli.

Moja mama mene hrani
I kad su topli ili hladni dani.

Iva Bazina, 2. b

Što me čini sretnom

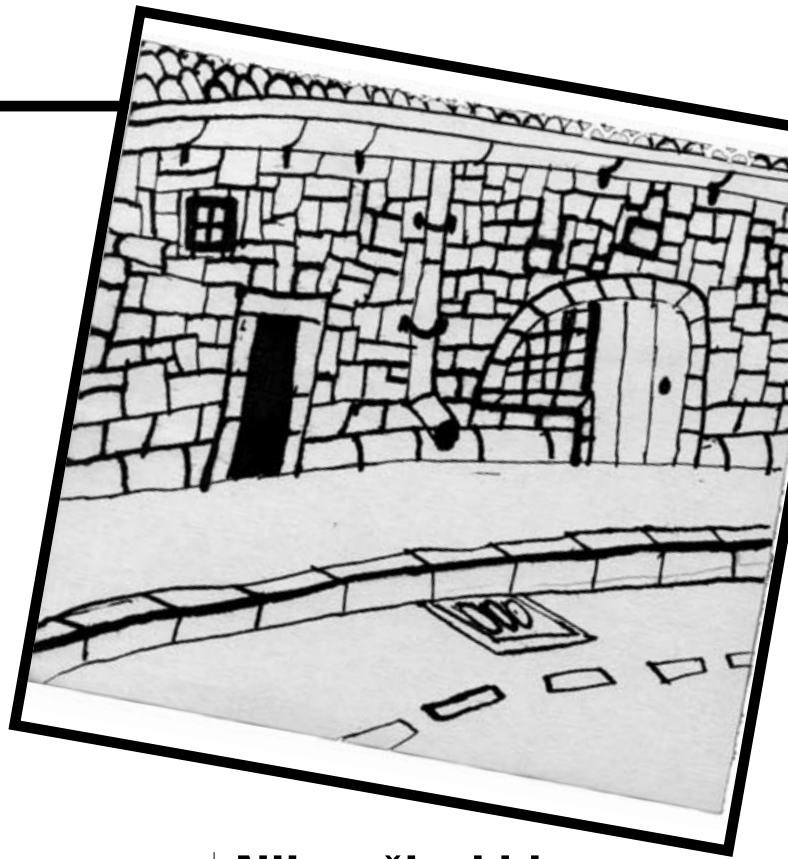
Mnogi ljudi žive u nadi da će im novac osigurati svjetliju budućnost, da će ih novac uvesti u raskošniji i bolji život. Čovjek s vremenom postaje sve veći rob novca premda nas je Bog stvorio kao slobodne ljude. Iako bi u našoj vjeri na prvom mjestu trebao biti Bog i svi bi se trebali Njemu klanjati, u današnjem svijetu tu ulogu preuzima novac. Novac nas čini zadovoljnim samo zbog materijalnih dobitaka, a Bog predstavlja zadovoljstvo u duhovnom životu. Moja sreća svakom danom postaje sve veća jer postajem svjesnija kako je obitelj u mom životu veoma važna. Uz obitelj važnu ulogu imaju prijatelji, jer uz njihovu pomoć širim svoje osjećaje koji bi inače mogli zakržljati. Za mene novac uopće nije važan sve dok imama njih, oni su mi temelj života, a bez temelja, padam. Stariji ljudi čeznu za zdravljem, a ono nikako da ponovo pokuca na vrata, no njima barem nije važan samo novac, jer tu je novac beskoristan (pomaže jedino pri vršenju nekih operacija). Zbog slabog utjecaja novca na starije ljude oni postaju odaniji Bogu, jer tek tada dobro shvaćaju što piše u Bibliji.

Ana-Marija Krizmanić 8. c

Kako na mene utječe televizija?

"Ne dobro! Dapače, veoma loše! Stalno bulji u tu kutiju!" rekla bi moja mama. Iako i sama priznajem da su španjolske serije dosadne i predvidljive, redovito ih gledam. Pa, nije šteta naučiti nekoliko španjolskih riječi uz stalno šmrcaje, nešto poput: "Perdona me!" (šmrca!) "Te amo!" (šmrca!) i ostalo. Nije da nemam gdje potrošiti svoje dragocjeno vrijeme, ali me serije uvijek namame svojim uvodom. Ne gledam ja samo serije, na mom se repertoaru često nađe i Dnevnik te Odjeci dana, u kojima ću "doznati nešto zanimljivo", kako kaže moj tata. On inače nema ništa protiv serija i sve je to njemu O. K., no kako sve što je lijepo kratko traje, tako i tatina dobrota iznenada nestane kada igra neki Manchester. Mene nogomet baš i ne zanima, a tu je još i hokej, iako ne vjerujem da će moj tata ikada prići ledu i klizaljicama. Kad prođe sportska afera, dolaze nezaboravni Pokemoni koje moj brat naprosto obožava. Taj Ash i Misty zbilja mogu biti dosadni skupa s onim svojim majstorijama i pametovanjem, no Filip to ne shvaća i Pokemoni se moraju gladati. Kad nakon Pokemona svi odu u postelju, ja ostajem sama sa svojom "kutijom" i spremam se gledati snimku "Jacka i Jilla" i "Nikite". No, tada se začuje tatin glas: "Ines, kasno je! U krevet!" I ja tada tužna odlazim na počinak s "Timom raketa" u mislima.

Ines Kalinić, 7. a

Nije teško biti dobar

Jednom me moj mali brat jako naljutio. Rekao sam mu: "Zašto si to učinio? Sada ćeš dobiti batine pa ćeš se opametiti!" Prilazio sam mu, a on se od straha tresao. Pripremao sam se za udarac, a on me drščući molećivo gledao. Sjetio sam se i maminih riječi: "Ivane, ne udaraj ga, braća se moraju voljeti." Spustio sam ruku i samo ga - zagrlio.

Ivan Mandić 6. a

Ljubav

Ljubav je slatka,
ona nije kao matka.

Ne možeš je riješiti,
ali možeš pogriješiti.

Dva tri dana kobna,
pogreška je bolna.

A onda sve ispočetka,
i nema završetka.

Ivor Nikolovski, 5. a

Idemo na ribe

Četiri su sata. Silazim niz mokre i hladne stepenice. Dočekuje me barba Joso. Idemo na ribe. Odjednom, tek što sam krenula prema čamcu, barba Joso me onako ljutito pozove: "Nećeš valjda na ribe bez marende?" Na stolu me čekao vruć šipkov čaj i keksi. Nestrpljiva sam. Napokon krećemo, tišina je. Potpuna je bonaca. Mjesec sjaji tako da uopće ne moramo paliti svjetiljku. U daljini se vide brodica. Dolazimo do Borisa, starog prijatelja barba Jose. Razmijenili smo nekoliko riječi i otišli tridesetak metara dalje. Vrijeme prolazi. Ulovili smo dvije lignje i baš smo izvlačili treću kad je nešto puhnuo. Preplašila sam se. Iz vode su izronila dva delfina. Bili su prekrasni. Na jakoj mjesečini njihova glatka siva koža svjetlucala je poput srebra. Uživala sam gledajući ih i slušajući kako izranjaju otpuhuju i ponovo uranjaju. I odjednom, kako su se pojavili, tako su i nestali s prvim zrakama sunca. Bio je to još jedan moj divni susret s morem.

Tihana Babić, 6. a

Ja bih tebe odgojio

Sjedili smo svi za stolom, pili čaj i razgovarali o mom ponašanju. Mama i tata su smatrali da sam se počela jako ružno ponašati.

Glasno sam se suprotstavila: "Ja? Nije istina!"

Tata je odgovorio: "Ti, baš ti!"

Na to sam se ponovo branila: "Ja se uvijek lijepo ponašam!"

"Nije točno! I sada višeš!" razljutio se tata.

Govorili su kako sam počela vikati na njih svaki put kad ne stignem izvršiti svoje obveze i kako uvijek nepravedno optužujem druge.

Ja sam se i dalje glasno opravdavala, govorila kako si oni sve to umišljaju, na što je tata odgovorio: "Bio je rat i nisam mogao biti s tobom, ali ja bih tebe odgojio!"

Na to sam ja dodala komentar: "Bar neke koristi od rata!"

Time sam povrijedila tatu i nastala je tišina.

Više se nije raspravljalo o mojem ponašanju. Ljutito sam otišla u svoju sobu. Tamo sam razmislila o svom postupku.

Shvatila sam da tata nije mogao biti sa mnom da me odgaja jer je išao u rat da bi meni osigurao ljepšu budućnost. Otišla sam u kuhinju i skuhalo još jedan mirisni čaj za tatu i sebe. Donijela sam mu ga u znak pomirenja. On me zagrlio i rekao: "Hvala, kćeri."

Tada sam znala da mi je sve oprošteno.

Samanta Katarina Perić, 6. a

HAIKU PJESME

Proljeće je tu,
sunce i ptice zovu.
Igra počinje

Sunce se javlja,
cvijet podiže glavu,
miris se širi

Katarina Babić, 5. b

Jutarnja magla,
zastor kasne jeseni
podigne sunce.

Graktanje ptica,
umorna kasna jesen
doziva zimu.

Ivana Kaucki, 5. b

More je čarobno

Upravo sam stigla u čarobni svijet. Lagani povjetarac mazi mi kosu. Zaobilazim ljude dok koračam prema moru.

Stigla sam do najbližeg ruba obale. Valovi je lagano zapljuskuju, no prije negoli je prekrilju, plešu, ljuljaju se, prevrću, preskakuju jedan drugoga, tako da imaš dojam kako se to igraju mala djeca, sve se odvija u uzburkanom ritmu. More izводи zanimljivu glazbu. Ne znam s kojim bih ga instrumentom usporedila. Skladba je originalna, tako da se nijedan skladatelj ne treba brinuti da mu je more ukralo melodiju koju je on smislio.

Pogledam li u daljinu, vidim kako se nebo "upucava" moru, kako se priljubilo uz njega, kao da se boji da će mu ga netko drugi prvi ugrabiti. Dignem li pogled, vidim sunce koje svojim dugim zlatnim prstima dodiruje površinu mora, ali ne samo da je dodiruje nego i prodire u dubinu tako da bi i morskim stanovnicima podarilo malo svjetlosti i topline...

Jedna sunčana zraka dodirnula je moju školsku klupu i vratila me u moj Zagreb. Slike ovog ljeta i mora još će dugo živjeti u meni.

Maja Stojković, 8. a

Mir

Dodem u školu, učitelj kaže: "Mir djeco!", dodemo u crkvu, svećenik kaže: "Mir ljudima dobre volje." Često se na sportskim natjecanjima čuje riječ mir. Poznato nam je da čovjek u miru postiže mnogo toga. Iz mira proizlazi sreća, radost, veselje i mnogo toga što čovjeka čini zadovoljnim. Tako mala riječ, ali velikog značenja. želim da bude prisutna u svakom domu, svakoj zemlji, kako bi nam život bio u miru ljepši, bolji i sretniji. Zato neka mir vlada među svima nama.

Ivona Kvesić, 4. a

ZAŠTO VOLIM KNJIGE

Netko knjige voli, netko ne. Ja volim knjige i mislim da ih je lako voljeti. A kako se knjige vole, sada ću vam ispričati.

Knjige se vole tako da ih čuvaš i nježno s njima postupaš. Nikako im ne smiješ trgati ili savijati stranice. Trebaš ih držati na toplom, najbolje ispod jastuka. Tu su knjige najsigurnije i čekat će te cijeli dan dok ne pođeš na počinak. A onda, kad ih tvoje ruke uhvate, one se zahvalno nasmiješe. Što ih češće listaš i otvaraš, to su knjige sretnije.

Volim kad me knjiga uzme nježno za ruku i odvede u svijet mašte i zabave. U tom svijetu zaboravljaju se sve brige, svi problemi, sve obveze. Tada letim na metli uz Harryja Pottera, bježim od lavova s Nellom i Stasiom, osvajam Južni pol uz kapetana Nema, letim u budućnost uz Zlatka iz *Čudnovate istine*, verem se po stablima s Robinom Hoodom, tražim neznance uz Tikija, lutam Parizom uz Koka... Doživljam svakojake pustolovine i s nestrpljenjem očekujem kraj. A kada kraj dođe, ja bih još. Trčim u knjižnicu i tražim nove doživljaje. Kada se napokon umorim od čitanja, utonem u san, u slatki san u kojemu sam ja glavni lik. U tom snu ja pišem romane i letim, letim u nove priče i bajke, letim u čudesan svijet mašte.

Sara Dadić, 7. c

Što je ljubav?

Poljubac majke
ili lijep pogled oca,
to je ljubav.
Cvrknut ptica
ili prekrasan šum hrasta,
to je ljubav.
Sve koje poznajemo
i svi koji se brinu o nama,
to je ljubav.
Sloga među prijateljima
i to je ljubav.
Ali najljepša je ona ljubav
koja leži u našem srcu
i koja razmišlja o voljenoj
osobi.

Marko Čordaš 5. a

Kad valovi zaplešu

Neki bi rekli da je to bio jedan običan tmuran kišni dan, no za mene to nije bilo tako. Bio je to kišni dan u kojem ti se nakon sedam sati vožnje pred očima pokaže beskrano plavetnilo. U zraku se osjećao prohladan povjetarac donoseći miris boro-va. Jednostavno, neki me magnet vukao prema plaži, prema tom čudu prirode. Očarao me prizor koji sam ugledala. Sve je bilo nekako živo, zaigrano. Valovi su mi upućivali pjenušave osmijehe i šaputali mi svoju priču. Svidjela mi se ta igra, ta tako živahna pjesma. Znala sam da ću morati poći, znala sam da ću napustiti tu idilu. i sada, daleko od ta čarolije, ja sanjam taj san. San u kojem valovi zaplešu na svoju melodiju.

Ana-Marija Tomašić, 8. b

Došlo je proljeće

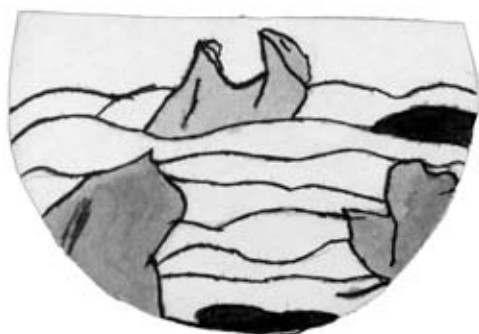
Proljeće mi na prozor kuca kuca da pita:

"Hoćeš li malo sunca?"

"Ne budi me!"
odgovorih ja
i ponovno sam zaspala.

Proljeće je došlo
i sljedećeg jutra
obasjalo je sve.
Bila sam sretna
jer obasjalo je i mene.

Tihana Tea Mušica, 4. a

Ljubav je...

Ljubav je u našim srcima. Svi mi imamo nakakvu ljubav. Ljubav je crvena krv i kao crveno vino. Ljubav je djelić našeg srca. Netko ju već nosi u sebi, netko ne. Neki su sretni s njom već na prvi pogled, ali nekima je baš suprotno. Netko dijeli ljubav sa ljudima, netko sa životinjama, a netko i s biljkama. Ljubav ne mora biti velika. Važno je da je imamo. Bilo da smo je dobili prije dvije godine, jučer ili ćemo je dobiti tek sutra ili za tri godine. To uopće nije važno. Neki nađu ljubav za maškare, neki za Valentinovo, a neki i za Uskrs. Svi je šaljemo u obliku srca, ruže, cvjetića ili nečeg drugog.

Ana Vlah, 3. b

More

Satima bih mogla pisati o moru. O njegovom beskrajnom plavetnilu i modrim dubinama. O valovima što se propinju u zrak i stvaraju najljepšu morską pjenu. Kao što more volim gledati i slušati, volim ga osjećati na svojoj koži. Uživam u svakom trenutku, u svakom pokretu i udisaju svježeg morskog zraka. Najviše volim dodir morskog pjeska pod prstima i ležanje ne vrućoj stijeni. Katkad samo sjednem i gledam svu tu ljepotu, ali se ne mogu dovoljno nadiviti. Sjećam se svakog lijepog trenutka i radujem se novim susretima s njim.

Hana Lasan, 6. a

U igri s vodom

Dolazim na plažu i vidim veliko plavo more. Odmah ulazim u vodu. Osjećam se sretnom i opuštenom. Miris mora teko je ugodan. Vruće je, ali prekrasno. Voda me miluje i rashlađuje. Osjećam kao da sam vlasnica te slavne i ogromne vode.

Plivaju ribice, gmižu račići. Na dnu mora noge mi dodiruju zelene i crvene trave, pijesak i kamenje. Predivno je vidjeti to šarenilo ispod vode koje se igra s kupačima. Ulazim sve dublje i osjećam se slobodno, nošena snagom vode sve dalje. Svaki novi val u svojoj me igri diže i spušta, a veliki i nestašni uhvate me i cijelu prekriju. Tako bih mogla cijeli dan skakutati u igri s vodom. Ipak, znatiželja me odvodi do obale gdje valovi stvaraju bogatu bijelu pjenu ispod koje se skriva mnoštvo školjaka. Tu su i račići koji bojažljivo proviruju na sunce. Tragove mojih nogu na mekom pijesku izbrisao je neki novi val. Susret s morem za mene je uvijek veliko i lijepo uzbuđenje.

Veronika Šramek, 6.c

Ima jedno mjesto u mom srcu

Dok vani pada kiša, ja razmišljam o temama za zadačnicu. Što da pišem? Mogao bih o svakoj temi napisati sastavak, s mogao bih i zaspati. Ima jedno mjesto u mom srcu, Markuševec. Mali ograđeni komad zemlje kamo najviše volim ići sa roditeljima. Naša mala kućica od 14 kvadratnih metara, terasa obrasla vinovom lozom. Kraj bunara u hladovini tata peče roštilj, mama u vrtu uvijek nešto radi, ja uređujem svoj kamenjar. Nekad slušam žubor potoka u kome djeca love pastrve. Stari ljudi pričaju kako je prije mnogo godina Bliznec bio pun riba i rakova, a sad ih ima sve manje. Vožnje biciklom uz vinograde, voćnjake i polja, koje mogu trajati satima, a da ne osjetim umor. Šuma bogata cvijetom bagrema u proljeće, i u jesen puna kestinja. Prekrasno mirno predvečerje i večeri, nebo osuto zvijezdama, a mi pričamo sa susjedima. Želio bih biti svaki dan tamo. Zato svaki slobodan dan iskorištavam i idem tamo.

Goran Stojanović, 7. a

More i ja

More, more...

Kad izgovorim tu riječ, tijelom mi prođu trnci i u hipu požalim što sjedim u školskoj klupi, a ne na rivi gdje je sve puno klapa, veselja, rastrčane dječice.

U dodiru s morem zaista uživam. Osjećam da se ono predaje meni i ja njemu. Stapamo se u jednu cjelinu, jedan um, te dobivam osjećaj potpunosti i dubinske povezanosti s njime. Dok se valovi mreškaju, divan miris soli dopire do mene i u mene. Volim taj osjećaj simbioze. Ta se veza ne gubi tako brzo, u njoj uživam mjesecima. čuvam je duboko u sebi sve do ponovnog susreta, ponovnog zagrljaja.

Do mora mi odlutaju misli svaki put kad mi je dosadno. Dok se sjećam svih radosti i užitka, prožme me onaj dobar stari osjećaj ljepote i punine življenja.

Ivana Simić, 8. a

Nezaboravan susret s Mirom Gavranom

Dok Gavran čita, vrapčići slušaju

Dana 18. ožujka gostovao je u našoj školi Miro Gavran, naš glasoviti pisac, poznat i nagrađivan također i u Europi. Pisac je malo kasnio, a uzbuđenje okupljenih učenika raslo je iz minute u minutu. Kad je u fizikalni kabinet ušetao vitak mlad gospodin, zbog njegova prilično ležerna izgleda učenici nisu isprva shvatili da je to naš nestrpljivo očekivani gost. Tada ga je voditeljica dramske skupine pri Centru za kulturu Peščenica Dubravka Cvitković predstavila i održala kratku uvodnu riječ. Nakon toga razgovor je počeo. Nastojali smo stvoriti što ugodniju atmosferu pa se naš pisac ubrzo opustio i udomaćio, a učenici su počeli postavljati pitanja. Iz njegovih odgovora saznali smo da je Miro Gavran vrlo svestran pisac. Ipak najradije i najčešće piše o ljubavi i o prijateljstvu. Sve su njegove knjige ispunjene humorom, a nama učenicima najzanimljivije su bile "škakljive" stranice iz

romana *Svašta u mojoj glavi* koje nam je Miro Gavran osobno pročitao uz obrazloženje da je sve to život, a on upravo o životu i piše. Nama curama također se svidjela Gavranova priče o njegovom dvanaestogodišnjem sinu Jakovu. Za razliku od oca Jakov ne voli čitati knjige. Njega najviše zanima crtanje. Crtati voli i učenik sedmog razreda Ivan Hrnjak koji je nacrtao piščev portret i uručio mu ga nakon sastanka. Kako se vrijeme susreta bližilo karaju, čuli smo ponešto i o novom romanu s biblijskom temom koji Miro Gavran upravo piše. Za uspomenu na ovaj nezaboravan susret pisac je učenicima podijelio autogram s njegovim zaštitnim znakom - gavranom. Miro Gavran svidio sa učenicima i kao osoba i kao pisac, a vjerujemo da će nam se svidjeti i njegova nova knjiga i budući hit. ■

Sara Dadić, 7. c

Maja Cvijanović, 7. c

Bili smo u kazalištu

U utorak 26. veljače 2002 u 8:45 svi smo se okupili ispred škole. Po nas je došao veliki autobus na kat. U autobusu smo razgovarali, pričali i zbijali šale dok nas nije ostavio u Ilici 208 u kazalištu "Exit". Predstava je bila savršeno moderna i popraćena izvrsnim specijalnim efektima. Radnja se događa u kompjutoru u koji je jedan haker ubacio virus. Družina želi obraniti kompjutor od virusa. U predstavi ima mnogo šaljivih pjesmica, a glumci glume po cijelom kazalištu. I kostimi su nam se svidjeli. Bili su veseli, prilagođeni osobinama likova i vrlo, vrlo maštoviti. Kostimi u ovoj predstavi pokazuju kakva je tko osoba, npr. Crna kraljica je imala crnu haljinu, a i ona sama ima crnu narav, Bijela kraljica je bila smiješno obučena i umjesto krune imala je posudu za cvijeće na glavi. Od likova najviše su nam se svidjeli Alisa, jer je imala zanimljiv rječnik i zanimljivu ulogu i Haker, jer je njegov dolazak bio popraćen izvrsnom glazbom, a pokazao se kao vrlo dobar majstor. Cijeli put od škole do kazališta i nazad do škole, kao i kazališna predstava, ostat će nam dugo u sjećanju. ■

Ana, Jelena i Tin 5. a

Čitajte bajke

Ako ti je dosadno i od dosade ne znaš što ćeš, pođi u knjižnicu i potraži Bajke poznatog dječeg pisca Hansa Christiana Andersena. Ta je knjiga oduvijek bila draga djeci. Što misliš, zašto? Na to pitanje odgovorit ćeš kada pročitaš knjigu. Čitajući knjigu, zapiši ono što ti se čini bitnim, približi kako likovi izgledaju, itd. Ako je knjiga tvoja, slobodno označi najljepše dijelove. Udobno se smjesti, knjigu ispred sebe, pripremi olovku, papir i počinjemo. Pročitat ćemo bajku *Djevojčica sa žigicama*, a zatim odgovoriti na neka pitanja. Dok sam čitala tu bajku, moje srce bilo je

ispunjeno osjećajem solidarnosti, kakav se u tebi osjećaj budio dok si je čitao? Zamisli da je vrijeme božićnih blagdana, pada snijeg, ti se nalaziš u toplom domu, veseliš se, a siromašno dijete poput djevojčice iz bajke smrzava se na hladnoći. Odlutaju li tvoje misli ponekad djeci koja se na oštroj zimi smrzavaju i gladuju? Kakvi su bili ljudi, a posebno zločesti dječak? Misliš li možda da je ovo najtužnija Andersenova bajka? Svoja zapažanja i mišljenja zapiši u bilježnicu. ■

Nataša Dobraš, 6. b

J. R. R. Tolkien

Gospodar prstenova

Vjerujem da je velika većina vas čula za *Gospodara prstenova*, prekrasnu priču koja već više od pola stoljeća spaja generacije širom svijeta. Ta maštovita trilogija nosi u sebi ponešto za svakoga - snagom jedinstvene mašte zabavlja djecu, duhovitošću šarmira odrasle, slojevitošću zaokuplja književne kritičare, a neprestanom potražnjom oduševljava knjižare. Bajka puna čudesnih stvorenja iz svijeta mašte, jedna je od najljepših klasika fantastične književnosti i među najprodavanijim knjigama u povijesti nakladništva. Beskrajno lijepa bajka oduševila je milijune ljudi i krasi police u čak više od 60 milijuna svjetskih domova.

U svijetu Međuzemlja mladi hobit Frodo Baaggins dobiva od svog ujaka Bilba u nasljedstvo opasan prsten - sredstvo apsolutne moći i izvor zla i uništenja, za koji ne bi bilo dobro da se vrati u ruke opakom Sauronu (ne poželite ga sresti), vladaru tame koji bi prstenovu razornu moć iskoristio da uz pomoć crnih jahača orka, trolova i drugih mračnih bića zavlada čitavim Međuzemljem. Zajedno sa svojom družinom, koju čine hobiti, ljudi, čarobnjaci, patuljci i vilenjaci, Frodo se upućuje na nezamislivo opasno i daleko putovanje na drugi kraj Međuzemlja kako bi uništio opasni prsten. Družina pritom doživljava opasne pustolovine i mnogobrojna iskušenja. Zanimljivo je to što glavni negativac nije zmaj koji bljuje vatru, ogroman morski pas, troglava hidra ili neuništivi robot, već sićušna stvar, to jest prsten. Zlo je ovdje neopipljiva psihološke pojava, koju svaki lik, kao i svaki čitatelj doživljava na vlastiti način.

Dvije-tri, zapravo malo više o autoru

Engleski pisac John Ronald Reuer Tolkien rođen je u Južnoj Africi 3. siječnja 18892. godine, a umro 2. rujna 1973. u 81. godini života. Bio je profesor engleskog jezika i književnosti na

Oxfordskom sveučilištu. Kao dijete ostaje bez roditelja ali je proveo sretno djetinjstvo na farmi i u prirodi. Borio se u I. svjetskom ratu u Francuskoj. Svojim remek-djelima - *Hobit* i *Gospodar prstenova* - obilježio je fantastičnu svjetsku literaturu 20. stoljeća postavši nepresušan izvor inspiracije mnogim današnjim autorima fantastike. *Trilogiju Gospodar prstenova* stvarao je gotovo trinaest godina.

Gospodar prstenova proglašen je, prema mnogim anketama, knjigom stoljeća. *Prstenova družina*, prva knjiga iz trilogije, objavljena još 1954. godine jedna je od najčitanijih knjiga druge polovice 20. stoljeća. *Dvije kule*, drugi dio, objavljen je također davne 1954. godine, a *Povratak kralja*, posljednji nastavak, 1955. *Hobit*, ujedno i uvod u *Gospodar prstenova*, objavljen je 1937. godine, a nastao je kao bajka koju je Tolkien napisao za svoju djecu. Nakon njegove smrti objavljena je 1977. knjiga *Silmarillion*, zbirka mitova i epova vilinskog naroda.

O likovima

Kao što ljudi imaju svoju kulturu, običaje, odjeću, navike, mitove, tako je to i s ostalim stvorenjima iz Tolkienovih djela. Evo najvažnijih skupina bića iz Međuzemlja:

Hobiti su niska rasta (oko jedan metar) i s dlakavim stopalima; ljubazni su i topli i žive u skladu s prirodom. Stanuju u kućicama ukopanim u zemlju. U životu vole jednostavne stvari: pušiti lulu, jesti i pričati priče. Životni vijek im je oko stotinu godina, a punoljetni postaju u 33. godini.

Vilenjaci su plemenita, elegantna, čarobna bića kojih nažalost ima sve manje jer napuštaju Međuzemlje i odlaze u Valinor, zemlju daleko na zapadu. Iako mogu biti ubijeni ili umrijeti od tuge, zapravo su besmrtni jer na njih ne utječu godine i bolesti.

Patuljci su malena, ali snažna bića s jakim osjećajem za pravdu i ljubav prema ljepoti. Žive oko 250 godina.

Čarobnjaci su bića s izvanrednim moćima za koje nitko nije siguran odakle dolaze. Magijsku moć mogu koristiti i za dobro i za zlo, ovisno o tome kakvo im je srce.

Enti su stabla koja govore i hodaju, pa čak i trče kad su vrlo ljuta.

Orci su divlja zločesta bića koja Sauron koristi za svoje loše nakane. Nastali su u vrijeme stvaranja Međuzemlja zahvaljujući vilenjacima koje je iskvario pobunjeni anđeo Melkor.

Nešto o filmu...

Nedavno se u kinematografima diljem svijeta počela prikazivati ekranizacija *Prstenove družine*, prvog dijela trilogije *Gospodar prstenova*. Film obiluje prekrasnim scenama, specijalnim efektima i odličnom digitalnom obradom. Sva tri filma - iduća dva nastavka premijerno će biti prikazana u prosincu ove i prosincu 2003. godine - snimana su odjednom što dosad nije bio običaj. Snimanje filmova trajalo je 15 mjeseci, točnije 274 dana. Na filmu je sudjelovalo 2000 ljudi, napravljeno je 48000 različitih kulisa i predmeta, kao što su 900 strijela, 20000 kuća i 1600 pari dodataka za uši i stopala. Od svih glumaca očekivalo se da budu u dobroj formi i nauče razne vještine, kao što su jahanje, mačevanje i vilenjački jezik. Isto su tako morali prije snimanja pojedine scene pročitati taj ulomak iz knjige. Sada mi samo preostaje da vam iskreno preporučim da pročitate vjerojatno načitaniju knjigu stoljeća, te da, ako već niste, jer zaista morate, skoknete do kina i pogledate *Prstenovu družinu* i s Frodom, Gandalfom i ostatkom družine doživite putovanje vašeg života, putovanje koje je svojim sadržajem zasjenilo i velikog Harryja Pottera. Ne bojte se orki, trolova i zlih vukova, jer možda ste baš vi izabrani da nataknete prsten, ovladate moćima, zaustavite Saurona i spasite Međuzemlje. ■

Marino Šarić, 7. c

Kako nastaje roman

(Razgovor s Monikom Cegnar, neobičnom djevojčicom koja se upustila u pustolovinu pisanja)

Gotovo svaki učenik ima poneki hobi, ali prihvatiti se pisanja romana, priznat ćete, pomalo je neobično. Upravo to radi Monika Cegnar, učenica 6. c razreda. Ako vas zanima o kakvom se romanu radi, sigurno ćete rado pročitati razgovor s Monikom i početak njenog romana.

Što te potaklo da napišeš roman?

Jednog dana sjedeći za kompjutorom, nacrtala sam jedan neobičan lik, probudila mi se mašta i na brzinu sam izmislila priču koju sam željela negdje zapisati. Tako sam u priču ubacila još detalja, i počeo je nastajati roman.

O čemu ili o kome se radi u tvom romanu?

Radi se o jednome dječaku koji je kraljević Prirodnog kraljevstva na zemlji, te zajedno sa svojim neobičnim prijateljima spašava svijet rješavajući neke velike probleme, u ovom slučaju nestanak mjesečevog sjaja.

Primijetili smo da je tvoja priča slična onoj o Harryju Potteru. Zašto?

Ovo vrijeme je vrijeme fantazije i mašte, te sam uverena da ljudi, a pogotovo djeca radije čitaju fantastične romane od realističnih. Zato sam se odlučila za ovakav roman.

Koliko ti je trebalo vremena da izmisliš sve te likove?

Malo, sve što se treba imati je mašta.

Što misliš, hoće li se knjiga svidjeti učenicima?

Na ovo pitanje ne bih mogla odgovoriti, jer kao što su svi ljudi na svijetu različiti, tako im ni ukusi nisu jednaki, no trudim se da u knjigu unesem što zanimljivije stvari kako bih buduće čitatelje potaknula na čitanje.

Hoćeš li nakon ove knjige napisati i drugu?

Nisam sigurna, jer namjeravam se više posvetiti sportu kojeg obožavam.

Kojim se sportom baviš i koliko dugo treniraš?

Bavim se već dvije godine odbojkom i prezadovoljna sam.

Nedavno ste ti i tvoja ekipa osvojili drugo mjesto na Uskršnjem turniru Mladosti, a uz to si bila proglašena i najboljom igračicom turnira. Jesi li bila sretna?

Bila sam presretna! Možda me upravo taj mali uspjeh potaknuo na daljnje treniranje.

Čime se želiš baviti kad odrasteš? Pisanjem ili odbojkom?

Možda ipak odbojkom zato što sam uvijek bila za sport, a pisanje knjiga bio bi mi prekrasan hobi. ■

Pripremila: Iva Cigrovskij, 6. b

Gerrby i pustolovina mjesečevog sjaja

U jednom malom selu, nedaleko od velikog grada, živio jedan starac sa svojom ženom. Živjeli su prilično sretno, no njihov veliki san bio je neostvariv. Željeli su imati sina, ali ne običnog! Budući da im je cijeli život bio neprimjetan i jadan, htjeli su u njemu barem nešto zanimljivo.

Jedne večer oko šest sati netko pozvoni šest puta na vrata.

- Helga otvori! - promuća starac.

- Ne mogu! Otvori ti! Zar ne vidiš da pripremam večeru! Ako želiš danas jesti, otvori! - vikne iz kuhinje starica.

- Dobro, dobro, stižem! - prošapće Rick, jer tako se zvao starac, i žurnim korakom krene prema vratima. Otvorivši vrata, starac zatekne zapuhanog i crvenog poštaru.

No Rickov pogled nije zapeo na zapuhanom poštaru ili njegovim mokrim rukavima, već na ovelikom pismu u poštarevim rukama.

- Specijalna pošiljka za Ricka i Helgu Bartoll! - jedva promuća poštar i uruči Ricku pismo.

- Hvala i dovidenja! - starac Rick zatvori vrata i sumnjičavim korakom krene toploj i skromnoj kuhinji na kraju dugog slabo osvijetljenog hodnika.

- Tko je to bio? - upita Helga znatiželjno.

- Poštar - odgovori Rick zureći u tamnozelenu kuvertu.

- Tko ju je poslao? - upita Helga.

- Kad bih ja to barem znao! - odgovori starac ulazeći u kuhinju.

- Otvori! - dovikne Helga izlazeći iz kuhinje. - Nećeš valjda pola dana stajati s tim čudom u ruci!

- Dobro! - kaže starac i drhtavom rukom otvori kuvertu i iz nje izvadi mali papirić napisan nepoznatim rukopisom i fluorescentnom narančastom tintom.

- No, hoćeš li već početi čitati ili da nastavim kuhati? - upita Helga tihim i pomalo ljutitim glasom.

- Evo što piše - reče Rick:

DRAGI GOSPODINE RICKARDE!

UVIJEK STE MI BILI POSEBNI, I VI I VAŠA ŽENA GOSPOĐA HELLAGERA.

ZATO BIH VAS ZAMOLIO DA DANAS 23. RUJNA U 22.30. DOĐETE U ULICU

FEWKES STREET 903 KOD ZADNJEG SVJETLA U TOM DIJELU ULICE.

ZAHVALJUJEM VAM SE UNAPRIJED, VAŠ %**%

- Ako ako namjeravaš ići na taj sastanak već je 22 i 17. - primijeti Helga.

- Idem, idem vidjeti tko nas u sve ovo uvlači! - usklikne Rick ljutito i počne se oblačiti.

- Čuvaj se! Brzo se vrati! I pazi!

I tako, krene starac na tajni sastanak, ne znajući što ga čeka u ulici Fewkes Street broj 903. Rick inače nije dobro poznao grad jer je volio prirodu. Visoki neboderi i velike zgrade bili su njegovi najveći neprijatelji. Nakon kratkog vremena Rick se našao u Fewkes Streetu, ali problem je bio drugi! U toj ulici nije bilo broja 903. Starac je stao u čudu. Stavio je na nos svoje velike naočale, protegnuo svoje duge i mršave noge, ne bi li slučajno u nekom mračnom kutu pronašao broj 903. I pronašao ga je, ali to nije bilo ono što je mislio da će biti. Bilo ime café-bara. Sada je samo trebalo pronaći zdanje svjetlo. To je bilo užasno teško, jer u ulici nije bilo nikakve rasvjete. Što bi to moglo značiti? Na kraju ulice bile su tri trgovine, a u svakom izlogu sjala je umjetna krijesnica.

- Možda je to? - upitao se starac.

Nesigurnim je korakom koračao prema zadnjem izlogu i što mu se više približavao, činilo mu se da u kutu nešto leži. I zaista! Ispred trgovine ležala je ko-

šara, prekrivena tankom plahtom. Na plahti je bila ista onakva tamno-zelena kuverta s napisanim Rickijevim imenom. Bojao se podići plahtu s košare, pa ju je samo lagano podigao i krenuo kući. Kada je stigao doma, tihim korakom uđe u spavaću sobu i pozove Helgu.

- Helga! Vidi što imam!

- Što si opet na... Oh, Rick, pa to je dijete! prommlja Helga otkrivajući tanku plavu plahticu s nježnog dječjeg lica.

- Tko je to? - upita Helga.

- Ne znam! Pronašao sam ga u Fewkes Streetu. Hoćemo li ga zadržati i kako ćemo ga zvati?

- Neka bude GERRBY!"

- Može!

I tako je u kuću male i skromne obitelji Bartoll stigao Gerrby - mali umiljati dječak koji je svakim danom postajao sve veći, snažniji i pametniji. Dobre ljude je slušao, loših se klonio, a obitelj i priroda bili su mu na prvom mjestu. No na Gerrbyjevim prstima su se nalazili neobični ožiljci. Na svakom prstu desne ruke bio je jedan mali znak. Na palcu mjesec, na kažiprstu lav, na trećem sunce, na četvrtom zmija, i na malom prstu zvijezda. Gerrbyja su teoznake jako mučile, iako se na njegovim vitkim i spretnim prstima to baš nije primjećivalo. Gerrby je izrastao u visokog i vitkog dječaka. Imao je tamnosmeđu kosu i bistre zelene oči. Bio je dobar učenik i dobar sportaš. Imao je mnogo prijatelja, ali i neprijatelja. Njegov najveći neprijatelj bio je Ben, dječak iz susjednog grada koji je nedavno doselio u Gerrbyjevu školu i na nesreću završio u Gerrbyjevu razredu. Ben Benedik imao je svoju bandu s kojom je često znao izazivati Gerrbyja zbog njegovih neobičnih oznaka na desnoj ruci.

- Vidite, dečki, CURICA se opet igra s curicama! Ha-ha-ha! - vikne Ben podmuklo jednog dana u školi svojoj bandi.

- Odljepi se, Benedik! - odgovori mirnim glasom Gerrby.

- Kaj se šepuriš Gerbusalo?! Misliš da si pametan s tim svojim značkicama na prstima?! - nastavi Benedik.

- Pusti ga na miru! Što ti je učinio? - umiješa se Jenny, Gerrbyjeva najbolja prijateljica.

- Vidi, vidi tko te to brani! - reče podrugljivo Benedik. - Napokon pronašao obranu.

- Idemo, Jenny, nemamo se s njime što svađati - odvuče Gerrby svoju prijateljicu.

Tako su prolazili dani. Gerrby je rastao, a s njime i želja da otkrije tko su njegovi pravi roditelji i otkud mu ti ožiljci na prstima. Jednog dana dok se vraćao iz škole na putu ga sretno jedan neobičan čovjek.

- Dan! - pozdravi ga uljudno Gerrby.

- Danas točno u ponoć budi pokraj prozora - prišapne starac.

- Tko ste... čekajte, vratite se! Zašto? - vikne Gerby okrećući se oko sebe ne bi li otkrio kamo je nestao čudnovati starac, no ništa više nije vidio osim puteljka kojim je prošao.

- Pitam se nije li taj starac znao moje roditelje kad mi se tako obratio? I zašto da u ponoć stojim pokraj prozora? Možda je to neka šala? Ili me s nekim zamjenio? - pitao se Gerrby.

Kada je stigao kući, ispričao je Helgi i Ricku što se dogodilo.

- Jesmo li ti rekli da ne pričaš sa strancima? - nervozno ga prekori Helga.

- Ali ja sam ga samo pozdravio! - usklikne Gerrby pomalo misleći na najgore.

- Znam da sam mogao stradati, ali nisam ništa sumnjao. Oprostite mi! - reče Gerrby.

- Nije važno! A sad brzo na spavanje. Sutra te čeka novi dan - reče Rick i otprati Gerrbyja do spavaće sobe. No, Gerrby nije ni sanjao kakav ga dan sutra čeka. Bez ikakve slutnje legao je u krevet i zaspao.

- Rick, mislim da ovo nije bila nikakva zabuna. Bojim se da će se danas u ponoć zbilja nešto dogoditi - prošapće tajanstveno Helga Ricku.

- Ne paničari bez razloga, sigurno je netko pogriješio! - mirno odgovori Rick zijejavajući. - Aaaaam, mislim da je jako kasno, idemo spavati.

- Imaš pravo - složi se Helga i krene za Rickom. Krenuli su prema spavaćoj, no kada su ušli unutra, shvatili su da nisu sami. Na krevetu je sjedila jedna vrlo neobična ptica. Bila je velika kao orao, sva narančasta sa žutim trbuhom i zlatnim kljunom. Krila su joj bila na krajevima također pozlačene. Helga je zinuviši od zaprepaštenja isstisnula iz sebe jedan neobičan zvuk. No, Ricka to nije ništa zaprepastilo. Na zidom satu kazaljke su se poklopile na jednom broju - na broju dvanaest.

- Ja sam PTERIX, najmoćnija ptica na zemlji. Došao sam po svog novog gospodara - reče jasno i glasno Pterix.

- A tko je taj? - uipna nesigurno Helga.

- To je Gerrby Bartoll, princ PRIRODNOG KRALJEVSTVA - odgovori ptica Pterix.

- Zašto si došao tako neočekivano? - upita Rick.

- Ja sam slao znakove svog postojanja, samo što se vi niste osvrtnali na njih i niste vjerovali u to - reče Pterix. - Jeste li ikada otvorili zelenu kuvertu koja je bila privezana uz košaru?

- A joj, čekaj, kuverta... gdje je ona kuverta koju sam još imao...čekaj... - sav se zbuni Rick. - Pa ja sam je... sigurno mi je ispala dok sam se žurio kući.

- Reci, Pterixe, što je unutra pisalo? - upita Rick.

- Niti jedan smrtnik to ne smije saznati, ali mogu vam nešto obećati, ako mi date malog kraljevića vidat ćete ga svako ljeto, proljeće i zimu. U pismo je pisalo da ću doći po malog dječaka 96 mjeseci nakon što dođe u ovu kuću. Prošlo je točno 96 mjeseci i moram izvršiti svoje obećanje - kaže tajanstveno Pterix.

- Koje obećanje? - upita nervozno Helga.

- Ja ću se o njemu brinuti sve dok ponovno ga ne preuzmete.

- A zašto on uopće mora ići? - upita Helga.

- Ja ću se o njemu brinuti sve dok ponovno ga ne preuzmete.

- A zašto on uopće mora ići? - upita Helga.

- To je tajna. Jednog dana ćete saznati. - reče Pterix i nestane.

Rick brzo potrči u Gerrbyjevu sobu, no bilo je prekasno. Dječaka više nije bilo u sobi.

.....
Ako vas zanima nastavak priče i što se dogodilo s Gerrbyjem, obratite se Moniki ili pričekajte sljedeći broj Zore. ■

Mali izlet - veliki problem

Problem o kojem želim pisati jedna je vrsta sukoba s roditeljima. Taj problem zove se nedjeljni izlet. Budući da se preko tjedna ne vidimo (barem to tako moja mama kaže), nedjelje bih trebala provoditi sa svojom obitelji.

Po mome ja uopće ne stignem van preko tjedna osim "nekoliko" sati poslije škole ili prije treninga. Dok je po maminom to sa svim suprotno. "Po cijele dane samo švrljaš vani!" rečenica je koja je ušla u povijest. Ona kaže da ja kad dođem iz škole odem van, dođem ručati pola sata (a to je barem 45 minuta!), ponovno odem van pa na

trening. A što ona očekuje? Da joj pravim društvo dok s tatom priča o poslu ili dogovara kamo ćemo na izlet? Ne bi išlo. Uglavnom, mamin (a bome i tatina) zamisao je da subotom barem ručamo zajedno, a nedjeljom da idemo na izlet u Samobor ili neko drugo "zanimljivo" mjesto. A koji je smisao pješčenja po dva sata, u domu popijem sok i opet pješčim jedva čekajući kad ću vidjeti svoj dragi auto koji će me dovesti do najljepšeg mjesta na svijetu. A kad dođem doma ili mogu otići još malo vidjeti svoje društvo ili se mora pisati zadaća... Koma, zar ne? Osim toga zar moji roditelji ne shvaćaju kako je to kad ti proljeće udari u glavu pa ne znaš što ćeš sa sobom ako

Ga ne vidiš? Zar toga u njihovo doba nije bilo? Zaključak bi po mome trebao biti ovakav: dogovor će se postići razgovorom (ali onim u kojemu obje strane govore i slušaju). Moji prakticiraju drugu vrstu razgovora pa zato i ne shvaćaju da kad je hrvačko natjecanje za dječake 87. i 88. godišta, Sljeme ne dolazi u obzir. Znaju li koliko meni i ostalim curama tamo, znači kad nas neki hrvač "onako" pogleda? Ne znaju, jer da znaju pustili bi me tu "svetu" nedjelju da gledam te ljepotane u dresovima, a poslije toga bih izlete odrađivala. Ako treba i s kamatama. ■

Ines Kalinić, 7. a